

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 18 ΓΕΝΑΡΗ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΟ: ΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΛΟ 79ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΔΕΥΤΕΡΙΑ

Στον απεργό πείνας

ΣΠΥΡΟ

ΔΑΠΕΡΓΟΛΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΩΣΕΙΣ ΑΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

- ΑΘΗΝΑ, ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΓΕΝΑΡΗ, 6.00μμ, ΠΡΟΠΥΛΑΙΑ
- ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΓΕΝΑΡΗ, 6.00μμ, ΚΑΜΑΡΑ

ΣΤΟ

ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΛΑΦΑ

ΔΙΚΗ:

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ
ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΟΡΥΔΑΛΜΟΥ

ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΓΕΝΑΡΗ, 9.00πμ Σελ. 4-5

Νά 'μαστε όλοι εκεί!

Και να λοιπόν που φτάνουμε στο τέλος. Κι αυτό το τέλος, ορατό πια, ίσως όπως δεν θα το περίμενα, μου φέρνει γαλήνη και ανακούφιση.

Μια πορεία δύο και πλέον μηνών, που ως αναρχικός και φυλακισμένος επί 19 μήνες, την αντιμετωπίζω ως πορεία αντίστασης και αξιοπρέπειας, σε λίγες μέρες, με τον α ή β τρόπο, θα έχει ολοκληρωθεί. Δεν με διακατέχουν πλέον ούτε αισιοδοξία ούτε απαισιοδοξία (αφού εδώ που έφτασα, τέτοια συναισθήματα δεν έχουν νόημα), απλώς βρίσκω την ανακούφιση και την γαλήνη μέσα απ' την πίστη στη συνέπεια των επιλογών μου, που είχα κάνει πολύ πριν ξεκινήσει αυτή η περιπέτεια.

Φυσικά, γνώριζα τις όποιες δυσκολίες και κινδύνους. Φυσικά και δεν περίμενα ότι οι πρωτοκλασάτοι λακέδες της εξουσίας στις φυλακές ή τα νοσοκομεία "θα κάνουν απλώς την δουλειά τους". Τα γνώριζα όλα αυτά και ένα μέρος τους το είχα δει από κοντά στις απεργίες πείνας άλλων συντρόφων. Βεβαίως οι μέθοδοι τελειοποιούνται, αλλά δυ-

Συνέχεια στη σελίδα 4

Αναδιάρθρωση και ναυτεργατικός αγώνας

Το οικονομικό επιτελείο της κυβέρνησης στην προσπάθειά του να προλάβει, έστω ασθμαίνοντας, το τραίνο της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης έχει εξαπολύσει ενάντια στα εισοδήματα και στις κατακτήσεις των οικονομικά ασθενέστερων στρωμάτων τη μεγαλύτερη επίθεση των τελευταίων δεκαετιών.

Στα πλαίσια της κεφαλαιοκρατικής αναδιάρθρωσης που υπαγορεύουν οι επιταγές ενός "δήθεν" παραγωγικού εξορθολογισμού δεν θα μπορούσαν να εξαιρεθούν και οι εργαζόμενοι στην θάλασσα, μολοντί είναι εκείνοι ακριβώς που χρειάζονται ιδιαίτερη προστασία λόγω των δυσμενέστων συνθηκών απασχόλησής τους. Όλος ο ναυτικός κόσμος γνωρίζει τις εξαντλητικές βάρδιες στα καταστρώματα, τις υλικολογιστικές ελλείψεις των μισοδιαλυμένων πλοίων, τους κινδύνους που παραμονεύουν σε κάθε υπερατλαντικό ταξίδι κ.ο.κ. Όμως αυτές τις αντιξοότητες που σε καθημερινή βάση αντιμετωπίζουν τα πληρώματα των πλοίων, οι έλληνες εφοπλιστές τις θεωρούν απλά μέρος της δουλειάς.

Έτσι λοιπόν ενώ το σύνολο του ναυτεργατικού κόσμου, χρόνια ολόκληρα υπέμενε με στωική σχεδόν απάθεια αυτό το εξοντωτικό καθεστώς εργασίας, στη σημερινή συγκυρία φαίνεται αποφασισμένο να μην αφήσει, το έστω απεισιτιμικά φτωχό πλαίσιο προστατευτικών διατάξεων, να καταστρατηγηθεί αμείλικτα. Εδώ βέβαια οφείλουμε να διευκρινίσουμε ότι το ισχύον νομοθετικό σύστημα επιτρέπει αρκετά "παραθυράκια" ανεύρεσης τρόπων εκμετάλλευσης των ναυτικών και στην περίπτωση που αυτά δεν επαρκούν η παρανομία και η απάτη επιστρατεύονται για να δώσουν τις λύσεις.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι το ναυτιλιακό κεφάλαιο σε συνεργασία με το ΥΕΝ προσπαθεί με κάθε τρόπο ενόψει του διεθνούς ανταγωνισμού να ελαχιστοποιήσει το κόστος εργασίας οδηγώντας ένα συνεχώς φθίνον εργατικό δυναμικό σε πλήρη απόγνωση.

Πράγματι, εφόσον η κυβέρνηση κατόρθωσε το φθινόπωρο να περάσει μια σειρά ρυθμίσεων που διαδοχικά αφορούν:

1. τη μείωση της σύνθεσης των πληρωμάτων σε βάρος των ελληνικών ναυτικών,
2. την κατοχύρωση του ελεύθερου για ναυτολόγηση χαμηλόμισθων αλλοδαπών,
3. το ψαλίδισμα των κρατικών εισφορών στο ΝΑΤ και

4. τις νέες επιδοτήσεις ύψους δεκάδων δις στους εφοπλιστές, έρχεται τώρα ο κύριος Σουμάκης με το νέο φορολογικό νομοσχέδιο από την μία και τις αλλαγές που προωθεί στη ναυτεργατική νομοθεσία από την άλλη να εξοντώσει στην κυριολεξία τους ναυτεργάτες.

Ενώ το ποσοστό φόρου που καλούνται να πληρώσουν οι ναύτες κυμαίνονταν γύρω στο 9-10% τα περασμένα χρόνια, σύμφωνα με το νομοσχέδιο που προτίθεται να καταθέσει η κυβέρνηση αυτό ανεβαίνει στο 12,5% για το 1997, 15% για το 1998 κ.ο.κ., ενώ παράλληλα φορολογούνται και τα κατώτερα πληρώματα. Τη στιγμή που τα χαρακτηριστικά του δημοσίου και οι επιχορηγήσεις για τα επενδυτικά σχέδια του κεφαλαίου έφτασαν μέσα στο 1996 τα 110 δις, τη στιγμή που ο ελληνικός εμπορικός στόλος ιδιαίτερα και με την αγορά των ναυπηγείων της Ουκρανίας ετοιμάζεται να χτυπήσει παγκόσμια πρωτιά, οι εφοπλιστές έχουν ανάγκη ευνοϊκότερων ρυθμίσεων προς όφελός τους για να γίνουν ακόμα ισχυρότεροι. Γι' αυτό η κυβέρνηση γδύνει τους ναυτεργάτες και τα δίνει στο εφοπλιστικό προλετοριάτο, γι' αυτό και ναρκοθετεί τις προστατευτικές διατάξεις αναγκαστικού και δημοσίου δικαίου της ναυτικής νομοθεσίας. Αναφορικά με το καθεστώς ωμής εκμετάλλευσης και νομικής αγυρτίας που κυριαρχεί στα ναυτιλιακά πράγματα έχουμε να σχολιάσουμε τα παρακάτω.

Και πριν από όλα την ύψωση της λεγόμενης "σημαίας ευκαιρίας". Αυτό δεν σημαίνει τίποτα άλλο παρά την αυτόματη ένταξη του πλοίου κάτω από ξένο νομοθετικό καθεστώς που προστατεύει λιγότερο τους εργάτες (χαμηλότεροι όροι ασφαλούς ναυσιπλοΐας, μικρότερα μεροκάματα κλπ). Βέβαια η γνωστή συμμορία των ισχυρών του χρήματος που προωθεί και στηρίζει την απάτη του έθνους - κράτους, πριμοδοτεί και επιβάλλει από τον έλεγχο που ασκεί στα ΜΜΕ (Κυριακού, Αγαπητός) στις συνειδήσεις όλων το εμετικό κλίμα του πατριδοκάπηλου αυτισμού που δηλητηριάζει τους πάντες καθημερινά.

Όμως, μπροστά στον πυρετό του χρυσού και την αποπνικτική γλίσσα του εμπορεύματος οι περήφανες διακηρύξεις τους κάνουν φτερά με τον ίδιο τρόπο που κατεβάζουν πανικόβλητοι το γαλανόλευκο παραμύθι από τους ιστούς των πλοίων προκειμένου να εξασφαλίσουν τα υπερκέρδη τους. Άλλωστε, όπως σε όλους είναι γνωστό, η ελληνική σημαία μεγαλουργεί έστω και αόρατη. Η ύψωση ξένης σημαίας, όμως, δεν είναι και το μοναδικό τέχνασμα που χρησιμοποιούν στον αγώνα τους οι αδίστακτοι πειρατές του κέρδους. Οι μονοβόλερες εταιρείες είναι ένα άλλο τρυκ αποφυγής της οποιασδήποτε αστικής και εμπορικής τους ευθύνης. Σύμφωνα με το πλαίσιο αυτών των εταιριών, οποιοδήποτε πλοίο αποτελεί ξεχωριστή εταιρεία με αποτέλεσμα χρέη που υπερβαίνουν την αξία του συγκεκριμένου πλοίου να μην επιτρέπεται τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης κατάσχεσης (πλειστη-

ριασμού) να κινηθεί και εναντίον των άλλων. Με απλά λόγια το διαβόητο επιχειρηματικό ρίσκο που υποτίθεται ότι βαρύνει αποκλειστικά τους φορείς του ουσιαστικά, μετατίθεται στις πλάτες των εργαζομένων και της ίδιας της κοινωνίας. Έτσι και αλλιώς, από τη νόμιμη ληστεία των τελευταίων (εισοδήματα, ασφαλιστικά ταμεία) οι επιτηδείοι στήνουν ξανά τις επιχειρήσεις τους -όταν φυσικά έχουν καταφέρει να τις ναυαγήσουν- φορές με το έμφυχο υλικό τους να τις συνοδεύει στον πάτο.

Η ληστεία, όμως, που καθημερινά διαπράττουν οιεφοπλιστές δεν σταματά εδώ. Σύμφωνα και πάλι με το νομοθετικό πλαίσιο που επέβαλε το ΥΕΝ, τα χερσαία γραφεία τυπικά δεν υπόκεινται στο ιδιοκτησιακό καθεστώς των πλοιοκλήτριων εταιριών, επειδή στήνονται με συμβάσεις χρηματοδοτικής μίσθωσης υλικολογιστικής υποδομής (leasing). Με τον τρόπο αυτό ξεφεύγουν από το στόχαστρο του νόμου γιατί σε περιπτώσεις π.χ. οικονομικών δυσκολιών, είναι αδύνατο να τους κατασχεθούν. Για να μην κάνουμε λόγο φυσικά για κάποιους ανώνυμους αεριτζήδες οι οποίοι εφόσον συνάψουν κάποιες συμβάσεις εικονικής ναυτολόγησης εισπράτουν τα δάνεια και γίνονται καπνός.

Τέλος, θα πρέπει να τονισθεί ότι οι συμβάσεις εργασίας συχνά υπογράφονται χωρίς διαπραγματεύσεις από τους συμβαλλομένους. Και αυτό γιατί οι ναυτιλιακές εταιρείες εκμεταλλευόμενες την ισχυρότατη οικονομική τους θέση, αλλά και τις διασυνδέσεις τους με τα κόμματα και κατά συνέπεια τον κρατικό μηχανισμό, πέτυχαν την παραπομπή της διαίτησής να την αναθέτουν σε ξένο δικαστήριο -

Ζητούμε την κατανόηση των αναγνωστών για την καθυστέρηση στην αποστολή των αντικαταβολών λόγω της οργανωτικής δυσχερότητας των τελευταίων ημερών. Σύντομα θα αποσταλούν. Παρακαλούμε το φίλο από τα Γιάννενα που ζήτησε μια σειρά από βιβλία να ξαναεπικοινωνήσει για να αφήσει τα πλήρη στοιχεία του, καθώς και όσους επικοινωνήσαν μαζί μας τηλεφωνικά

κάτι που στοχεύει στην ωμή καταστράγγιση των αναγκαστικών διατάξεων της Ελληνικής Πολιτείας που προστατεύουν τους ναυτικούς. Και αν αυτό για τους έλληνες ναυτικούς θυμίζει το καραμανλικό μοτό "σκάσε και δούλευε" για τους ξένους συναδέλφους τους δε σημαίνει παρά "σκάσε και πέθανε", εφόσον ο νόμος 1376/83 επιτρέπει στους πλοιοκλήτες σύναψη ειδικών συλλογικών συμβάσεων με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις των χωρών προέλευσής τους. Δηλαδή, αν αυτοί οι άνθρωποι έφυγαν κακήν κακώς από τις χώρες τους για να ζητήσουν δουλειά στην Ελλάδα ελπίζοντας σε κάτι καλύτερο, υποχρεώνονται να εργάζονται και να αμείβονται με τους ίδιους όρους τους οποίους προσπάθησαν να αποφύγουν.

Όλες οι παραπάνω μεθοδεύσεις οι οποίες συνθέτουν με τρόπο κωμικό αν όχι συχνά τραγικό το πάζλ της νόμιμης ληστείας που καθημερινά διαπράττει ο στυλοβάτης της εθνικής οικονομίας, ποτέ δεν άγγιξαν ούτε και θ' αγγίξουν τα φώτα της δημοσιότητας. Γιατί η θεαματικότητα δεν εξασφαλίζεται με την ανάδειξη των πραγματικών αιτιών του "προβλήματος", ούτε φυσικά με την προσφορά του δημοσιογραφικού βήματος στους άμεσα ενδιαφερόμενους. Όχι! Το κέρδος καθώς και οι πολιτικές σκοπιμότητες επιτυγχάνονται μόνο με την εστίαση των φλας πάνω σε απειλημένους ανθρώπους που ρίχνονται στη θάλασσα, με τον ίδιο τρόπο που τα πλημμυρισμένα ποτάμια ρίχνουν τα περιττώματά μας στα πελάγη των καταπιεσμένων επιθυμιών, ή πάνω σε κορμιά ξυλοκοπημένα από τα ένστολα σκυλιά μιας

εξουσίας νόμιμης να ληστεύει κατάφωρα και να δολοφονεί.

Οι πρόσφατες λοιπόν απεργιακές κινητοποιήσεις των ναυτεργατών ήταν επόμενες και αναμενόμενες. Η αγανάκτηση των ανθρώπων αυτών έχει φτάσει σε τέτοια σημεία που έντρομη η πουλημένη συνδικαλιστική τους ηγεσία αναγκάστηκε λόγω των ισχυρών πιέσεων που δέχτηκε από τα κάτω, να καλέσει σε παναυτικό συλλαλητήριο στις 11/12, και για πρώτη φορά μετά από 10 χρόνια σε παγκόσμια απεργία στις 17/12 κυλιόμενη. Όμως ενώ κανείς θα περίμενε να σταματούσαν μέχρις εκεί, οι εργαζόμενοι κόντρα στις αντιδράσεις του ΥΕΝ, κόντρα στην άγρια συκοφάντηση των αγώνων τους από τα ΜΜΕ συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους και τη στιγμή που μιλάμε ήδη βρίσκονται στην πρώτη γραμμή του αγώνα που πολύ σύντομα στα μέσα του Γενάρη θα συμπαρασύρει δασκάλους και καθηγητές.

Εκφράζοντας την αλληλεγγύη μας στους ναυτεργάτες και χωρίς να τρέφουμε οποιαδήποτε εμπιστοσύνη στους γραφειοκράτες της ΠΝΟ, αισιοδοξούμε ότι μια νικηφόρα έκβαση του αγώνα τους θα ανοίξει τους ασκούς του αϊόλου και σε άλλους κοινωνικούς χώρους που στενάζουν κάτω από το βάρος της υπέρχουσας κυβερνητικής πολιτικής.

"ΤΑ ΠΛΟΙΑ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΤΑ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ"

"ΤΑ ΠΛΟΙΑ ΑΝΗΚΟΥΝ ΣΕ ΑΥΤΟΥΣ ΠΟΥ ΤΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΝ"

Β.Λ. ΒΥΡΩΝΑΣ

Την Πέμπτη 16/1 ο Σπύρος Δαπέργολας μεταφέρθηκε και πάλι στις φυλακές του Κορυδαλλού, αφού αρνήθηκε τη λήψη ορού στο Νοσοκομείο Νίκαιας όπου νοσηλευόταν. Ως υπεύθυνος φέρεται ο ιατρός κύριος Μπιλίνης.

Οι εκδηλώσεις αλληλεγγύης που προγραμματίζονται γι' αυτές τις μέρες είναι:

- ★ **Σάββατο 11:30:** πορεία με μηχανές από το Πεδίο του Άρεως στις φυλακές Κορυδαλλού.
- ★ **Δευτέρα 18:00:** συγκέντρωση και πορεία από τα Προπύλαια του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Τις κρίσιμες αυτές ώρες η παρουσία όλων μας είναι επιβεβλημένη...

Όταν ο θάνατος γίνεται αποθέωση της ζωής

Στην 70η μέρα απεργίας πείνας βρίσκεται ο σύντροφός μας Σπύρος Δαπέργολας, έχοντας πια αγγίξει τα σύνορα του θανάτου. Ο Δαπέργολας αναγκάστηκε να χωρήσει στην ενέργεια αυτή, έπειτα από την απόφαση του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών για την παράταση της προφυλάκισης του πέραν του 18μήνου. Παράταση, η οποία ακόμα και σύμφωνα με τους νόμους είναι παράνομη, και φανερώνει ότι ο μόνος νόμος είναι ο δικαστής. Ο σύντροφός μας αρνείται να γίνει έρμαιο στα χέρια τους. Αρνείται να θυσιαστεί στην ξέφρενη κι αχαλίνωτη πείνα που διακρίνει αυτήν την τάξη, των κριτών των ανθρώπινων πράξεων κι επιθυμιών.

Ο Δαπέργολας απευθύνει σε

αυτούς και σε όλους μας την κραυγή: "Φτάνει πια!"

Μόνο που αντί για λέξεις χρησιμοποιεί την ίδια του τη ζωή.

Ο αγώνας του γκρεμίζει το τείχος της σιωπής και της απάθειας. Φανερώνει την ελπίδα μαζί με την αγανάκτηση. Τη θέληση για ζωή μέσα από έναν αγώνα θανάτου. Την επιθυμία για ζωή μέσα στο καθεστώς της αδικίας.

Ο Δαπέργολας δε ζητάει πολλά ούτε παράλογα. Ζητάει το αυτονόητο. Σαν κρατούμενος απαιτεί τον ελάχιστο σεβασμό του νόμου. Σαν άνθρωπος θέλει την ελευθερία του από αυτούς που τού τη στερούν. Σαν αναρχικός ξέρεi ν' αγωνίζεται για ό,τι θεωρεί πολύτιμο κι ιερό.

Η απόφαση του είναι οριστική κι

αμετάκλητη. Ελευθερία ή θάνατος. Άλλωστε ξέρεi καλά ότι το ένα δεν αναιρεί το άλλο. Οι κρατικοί λειτουργοί θα διαπιστώσουν για μια ακόμη φορά, ότι ο άνθρωπος έχει απεριόριστες δυνατότητες. Ότι μπορεί να πεθάνει όρθιος, έστω κι αν βρίσκεται ανήμπορος κι αδύναμος στο κρεβάτι ενός νοσοκομείου (κι από την Πέμπτη το πρωί, των φυλακών Κορυδαλλού). Αυτή η σκηνή ας γίνει κι ο επιλόγος τους. Στο χέρι τους είναι να επιλέξουν. Ο απεργός έχει κάνει τη δικιά του επιλογή.

Στο πρόσωπο του Σπύρου Δαπέργολα καθρεπίζεται ο αγώνας όλων των κρατούμενων που καθημερινά βλέπουν τον τρόπο που οι υποθέσεις τους κρίνονται από τη δικαστική αυθαιρεσία. Ο αγώνας όλων όσων προσπαθούν με κάθε τρόπο να αντισταθούν στη βαρβαρότητα και την υποταγή.

Π. ΔΡΙΜΥΛΗΣ

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 79

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45'
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfanarc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

• Κάλεσμα για courier και όσους δουλεύουν σε παρεμφερείς εργασίες για μια πρώτη συνάντηση στις 22 Γενάρη, ώρα 8 μ.μ., στα γραφεία του Συλλόγου Υπαλλήλων Βιβλίου και Χάρτου. Καποδιστρίου 12, β' όροφος.

• Ορίστηκε το Εφετείο του Θ. Τριανταφύλλη για τη Δευτέρα 20/1, 10 π.μ. (οδός Σωκράτους). Υπενθυμίζουμε ότι καταδικάστηκε πρωτόδικα σε 6,5 χρόνια ως εξλαστήριο θύμα για ζημιές 120 εκ. στο Πολυτεχνείο του '90.

Αναφορικά με την ΑΓΕΤ Ηρακλής

Τις σαρωτικές συνέπειες της διεθνοποίησης του εμπορίου και του επαναπροσδιορισμού τακτικής του καπιταλισμού, τις ένοιωσε στο πέτσι του ο εργατόκοσμος των χώρων δορυφόρων της καπιταλιστικής μητρόπολης. Αυτά τα παραπάνω βιώνουμε καθημερινά στο Βόλο, μια άκρως βιομηχανική πόλη παραδοσιακή στην ανεργία. Αυτή τη στιγμή ο Βόλος αριθμεί περί τις 8.500 ανέργους. Ντάτσουν 700 εργάτες, Βιοπάλ 180 εργάτες, Χαλυβουργία Αλμυρού 650... Αν προσπαθήσουμε να αναζητήσουμε τους λόγους και τις αιτίες αυτής της ραγδαίας αποβιομηχανίσης θα συναντήσουμε επίσης το αναλώσιμο είδος εργάτη που είναι νόμος στα σκατοκέφαλα των κεφαλαιοκρατών. Παράδειγμα γνωστό ο κύριος Θεοχαράκης (Ντάτσουν) που, αφού αποκόμισε περί τα 20 δις, προτίμησε να τα επενδύσει σε καζίνο και να στείλει στο δρόμο 700 εργάτες. Σκιαγραφούνται έτσι, οι νέες μορφές, τακτικές, λογικές με τις οποίες ο καπιταλισμός της Νέας Τάξης Πραγμάτων καταργεί τα οικονομικά σύνορα, υποβοηθούμενος από τις αναπτυσσόμενες οικονομίες (χειραγωγούμενες οικονομίες) όσο και από τις υποαναπτυσσόμενες οικονομίες (σκουπιδοτενεκέδες της καπιταλιστικής σαπίλας).

ΑΓΕΤ ΗΡΑΚΛΗΣ Εν ολίγοις το ιστορικό της εταιρίας. Το εργοστάσιο άρχισε τη λειτουργία του στη δεκαετία του '30 από την οικογένεια Τσάτσων. Το '82 - '83 ανακηρύχθηκε από την τότε κυβέρνηση σαν ένας σημαντικός στόχος για να κρατικοποιηθεί (κοινωνικοποίηση το λέγανε!!). Αυτό αποτελούσε ένα μέρος του σχεδίου διεξόδου της κρατικής εξουσίας για την χειραγώγηση - αποχαύνωση ώστε να επιτευχθεί

η συναίνεση της κοινωνίας σ' ένα μελλοντικό σχεδιασμό δηλαδή αυτό που βιώνουμε σήμερα.

Πρωτοστάτης των παραπάνω ο Γ. Αρσένης -τσάρος της οικονομίας (υπεύθυνος κι αυτός για την οικονομική εξαθλίωση πολλών λαών της Λατινικής Αμερικής σαν απεσταλμένος του ΟΟΣΑ στη Λατινική Αμερική). Η κρατικοποίηση έγινε με τους πλέον ειρηνικούς τρόπους στο όνομα της άμεσης συνεργασίας των οικονομικών και κρατικών εξουσιαστών, σε σημείο μάλιστα που ο τσάρος χρηματοδότησε έναν αριθμό φιλοκυβερνητικών εφημερίδων.

Ο επόμενος σταθμός είναι το '92. Η φιλελεύθερη νομενκλατούρα της ΝΔ διαπραγματεύεται και παραδίδει το 40% των μετοχών και το μάντζιμεντ στην ιταλική κοινοπραξία Καλτεστρουτσι.

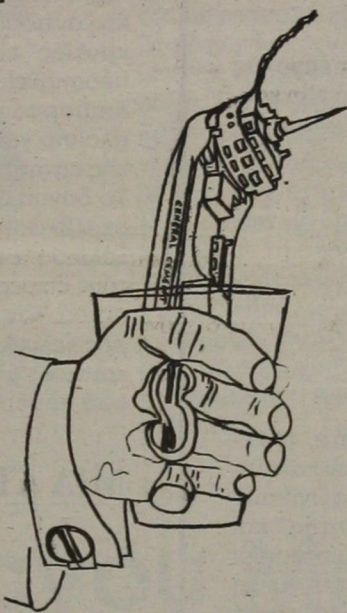
Έως τότε το εργοστάσιο του Βόλου αριθμούσε περίπου 1080 εργάτες μόνιμους και 150 παρελκόμενους (εργολαβικούς), όλος ο όμιλος δε 3.000 εργάτες. Αξιοσημείωτο είναι ότι το 24% των μετοχών κατείχε η Εθνική Τράπεζα ορίζοντας έτσι την CAL-NAT.

Από τότε ο αριθμός των εργαζομένων μειώνεται συνεχώς. Επιστρατεύοντας όση φαντασία διαθέτει η εξουσία, χρησιμοποίησε τη μέθοδο της μη αντικατάστασης των συνταξιοδοτημένων εργατών και της οικιοθελούς(;) αποχώρησης. Το τελευταίο δε, επιχορηγούμενο με μια δόση απειλής που σε εποχές γενικευμένης ανεργίας και ανέχειας λειτουργεί κατάλυτικά.

Όσον αφορά τη δυνατότητα αντίληψης του ιδιοκτησιακού καθεστώτος της εταιρίας τα σενάρια διαλύονται οριστικά στις 22/10/96. Κατόπιν εντολής του κυβερνητικού οικονομικού επιτελείου παραδίδεται η απόλυτη

πλειοψηφία και η διαχείριση στην ιταλική τράπεζα Concretum, αφού πωλήθηκε εκ μέρους της Εθνικής Τράπεζας το 12% των μετοχών έναντι του ποσού των 32 δις. Το κωμικό του τελευταίου γεγονότος είναι ότι ενώ οι εργάτες όλου του ομίλου βρισκόταν στο δρόμο για την Αθήνα ενόψει συλλαλητηρίου απεργίας, τα δυο ενδιαφερόμενα μέρη υπογράφεαν συμφωνία (πεντέμισι ώρα το πρωί).

Τα μελλούμενα είναι εύκολο να καταγραφούν για όσους ζουν αυτή την διαμορφούμενη κατάσταση. Η Concretum σαν τράπεζα σαν κερδοφόρο ίδρυμα και για να προσθέσει στο χρηματοφύλακιο της μερικά δις και όχι μόνο έχει σκοπό να πουλήσει τις μετοχές της στην εταιρία ιταλικών τσιμέντων ή σε άλλη εταιρία μέλος του καρτέλ τσιμέντου. Η προσπάθεια να καταστεί η ΑΓΕΤ ανενεργή, όσον αφορά το διεθνή ανταγωνισμό αγοράς, θα οδηγηθεί συν τω χρόνω σε μείωση της παραγωγής και κατ' επέκταση των εργαζομένων. Έτσι κι αλλιώς θα περιέλθει και η ΑΓΕΤ στο γενικότερο σχεδιασμό ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων, συμβάσεων, εκβιασμών κλπ.

Εκτιμώντας τη σημασία της κατάστασης εξαιτίας της διαρκώς αυξανόμενης επίθεσης από την πλευρά της Πολιτείας εναντίον των κοινωνικών στρωμάτων, και αφού από τη μια τα είχαν πολυδιασπάσει και από την άλλη είχαν αφαιρέσει από αυτά εξ αρχής κάθε δυνατότητα να παρέμβουν θετικά και αργότερα πρόσθεσαν και προσθέτουν τα χίλια μύρια για να εμποδίσουν την επικοινωνία των ενδιαφερομένων, στο εξής μια παρέα θεσφαλών αναλαμβάνει την ευθύνη της σελίδας 3 της εφημερίδας Άλφα που θα ονομάζεται **“ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΤΩΝ ΘΕΣΣΑΛΩΝ”** και της οποίας τα λειτουργικά μέσα ταυτίζονται με τον απώτερο σκοπό της Γενικής Αυτοδιεύθυνσης.

Επιδιώκουμε ιδιαιτέρως την προσοχή των συντρόφων της επαρχίας χωρίς να λησμονούμε κανέναν σας...

“ΔΥΣΤΟΣ”

Βορά στο κέρδος, τι άλλο!

Πίσω από το αναλωμένο τσούρμο των 20 ανθρώπων είναι η αιγίδα της ΑΓΕΤ που λυμαίνεται τον φυσικό χώρο σε αρμονία με την κίνηση της Καπιταλιστικής Πολεοδομίας, συνεισφέροντας ξεκάθαρα και αδιάλλακτα στον αντικοινωνικό αγώνα του Κράτους. Θιασάρχης της ΑΓΕΤ (τοκετός της οικογένειας των Τσάτσων), η ιταλική τράπεζα CONCRETUM και μέσα τους το παχύ έντερο του Κεφαλαίου, που ικανοποιήθηκε δια θαλάσσης αυτή τη φορά, πιστοποιώντας ξανά πως εξίσου θάνατο με τους αυτοκινητόδρομους ξερνούν και οι υδάτινοι δρόμοι ταχείας κίνησης του εμπορεύματος που αφήνει παντού τα πηχτά του ίχνη. Το δε γεγονός του ναυαγίου, βυθίστηκε σταδιακά στα εκπολιτιστικά λύμματα των ΜΜΕ, ως την τελική του απομύζηση.

Η ύπαρξη των δελτίων ειδήσεων, η δομή, ο τρόπος και ο χρόνος παρουσιάσής του, μόνον τυχαία δεν είναι, ενώ η εγκληματική τους φαιδρότητα συνοψίζεται στις επιδόρυπες εικόνες για κάθε τραγωδία. Θίγεται θεαματικά το θέαμα κι αθρώνεται την ίδια στιγμή. Έτσι, η δολοφονία προβλήθηκε διαθλασμένη και με φόντο τον *primus inter pares** Σημίτη και την χοληδόχο κύστη του. Ελέγχεται ό,τι βλέπουμε κι ακούμε, συγκολλώντας μας με κατανάλωση. Σάπιος ανθρωποπνίχτης από “δεύτερο χέρι”, ο αναξιόπιστος ραδιοφάρος, 5.000.000** παραμύθια, χύμα τσιμέντο, ο Εισαγγελέας Χαλκίδας, Κράτος. Πλαγκτόν και πυθμένας...

Φαντάζει ανώφελη η λεπτομερής ανάλυση του συμβάντος. Ίσως υποθάλλπει την θαλπωρή του κουτσομπολιού. Όλοι καταλαβαίνουν... Αναμασούν όμως εικασίες για τα αναπάντητα πίνοντας πολύχρωμες κούπες καθώς οι Διαχειριστές θα διαμοιράσουν βολικά τις ευθύνες σε πρόσωπα και σε μέρος του Συστήματος, διασώζοντας το Όλο. Η αποδιοπόμηση είναι το διαρκές τους σωσίβιο.

Κόμματα και Σωματεία, όντας συνεχώς σε τροχιά εξουσιαστική, φλυαρώντας σκόπιμα θα αφήσουν ανέπαφη την αιτία, ακριβώς γιατί την γνωρίζουν καλά. Το βούλιαγμα του “Δύστος” είναι η αυτοουργία του Κέρδους και μόνη απάντηση είναι η αυτοοργάνωση της διάχυτης θολής αγανάκτησης.

Όμοια με κάθε δολοφονία της Εξουσίας, η τραγωδία του “Δύστος” δεν ανάγεται στη λέξη ατύχημα, πιθανά ούτε σε εισαγωγικά. Οι λέξεις πρέπει να στηθούν ενάντια στην καθημερινή αλλοτριωμένη τους οικειότητα και οι πράξεις μας να έπονται της προετοιμασίας τους, έξω από την λογική του “αγάντα” που αλλοιώνει την ροή της απαραίτητης απλότητας στην απεύθυνση.

* πρώτος μεταξύ ίσων

** αποζημίωση σε κάθε οικογένεια θύματος

Η υπομονή μας εξαντλήθηκε...

Από τις 9 ως τις 11 Γενάρη ο Θ Τσουκάτος μέλος του ΕΓ και ένας από τους κύριους εκφραστές της εκσυγχρονιστικής λαίλαπας περιόδευσε στη θεσσαλική γη με σκοπό την ανασυγκρότηση του κόμματος του. Διεύρυνε τις κατά τόπους νομαρχιακές επιτροπές με κομματικά στελέχη που είχαν ή έχουν καίριες κομματικές θέσεις όπως βουλευτές, νομάρχες, δημάρχους, δημοτικούς και κοινοτικούς συμβούλους, νυν και πρώην, πρόεδρους φορέων επιτροπών και οργανώσεων καθώς και συνδικαλιστές. Φιλοδοξεί η κυβέρνηση την συσπείρωση των παραπάνω με σκοπό την πλήρη στήριξη και την ορθή υλοποίηση των επιλογών της. Κι αυτό γιατί γνωρίζουν ότι εάν μία οποιαδήποτε κοινωνική ομάδα αντισταθεί νικηφόρα στις επιλογές τους αυτόματα οι αγώνες θα γνωρίσουν την ένταση στο σύνολο της κοινωνίας. Γι αυτό παίρνουν τα μέτρα τους. Στην περιοχή μας και κατά τη διάρκεια των καταλήψεων στο τέλος του 1996 πραγματοποιήθηκε η επί της κοινωνικής σκηνής εμφάνιση του αγροτικού ζητήματος. Και παρότι ουδεμία λύση δεν υπήρξε προς το ζήτημα οι αντιστεκόμενοι γεωργοί διαισθανόμενοι τη διάρκεια της βαρβαρότητας και τη φρίκη της τελικής επιδίωξης αποφασίζουν το μακροχρόνιο του αγώνος και την απουσία του πωσιγυρίσματος. Με αλληλεπλήρες καθημερινές συζητήσεις και συγκεντρώσεις από την αρχή του 1997 προσδιορίζουν τη συνέχεια

των κινητοποιήσεων με συγκεκριμένες στις θεσσαλικές πρωτεύουσες για το τέλος του μήνα και κλείσιμο των εθνικών δρόμων για την αρχή του επομένου. Ταυτόχρονα αναζητούν νέες μορφές πάλης όπως αποκλεισμό υπηρεσιών, τραπεζών, εφοριών, διορίων (εφημερίδα “Ελευθερία”, Τρίτη 14/1/1997). Όλα τα παραπάνω αποτελούν τη λογική συνέχεια των συζητήσεων κατά τη διάρκεια των καταλήψεων γύρω από τις φωτιές των οδοφραγμάτων και πάντα δημοσίως. Η κυβέρνηση από την πλευρά της γνωρίζοντας το μέγεθος του γενικού, υπόκωφου μεν αλλά ήδη ταχέως εκρηγνυομένου γογγυσμού της θεσσαλικής αγροτιάς στέλνει τον Τσουκάτο για τη συγκρότηση μετώπου των μελών του Πασόκ ενάντια στους αντιστεκόμενους. Και πάντα σε πλαίσιο διαφύλαξης της νομιμότητας των κρατικών επιλογών. Όπως κατά τη διάρκεια των καταλήψεων το 1996 το μέλος της Συντονιστικής Επιτροπής Ζέικος -γνωστός πασόκος- εξαγόρασε την παρουσία του στις κινητοποιήσεις που έτσι κι αλλιώς ήταν ασήμαντη και μηδαμινή με μια θέση στο ΔΣ του κρατικού εργοστασίου Ζαχάρεως της Λάρισας. Παρότρυνε και άλλους οπαδούς του κυβερνώντος κόμματος να φύγουν, αλλά δυστυχώς γι' αυτόν έφυγε μόνος. Ας γνωρίζουν οι κυρίαρχοι ότι οι επαναστάσεις είναι τρικυμίες των λαών τους οποίους ανακινούν οι άνεμοι της εξαχρείωσης.

Ξεδιάντροπος ο πολιτισμός τους

Ο Βόλος πάντα είχε μια έφεση προς τα καλλιτεχνικά και τον πολιτισμό (τους)! Η δημοτική αρχή της πόλης πρωτοστατεί σε τέτοιου είδους πρωτοβουλίες αλλά η ιδιωτική πρωτοβουλία δεν είναι ευκαταφρόνητη... Απαξιούμε να απαριθμήσουμε τα κατορθώματα και των μεν και των δε, σε τούτο το σημείωμα, μένοντας σ' ένα πρόσφατο “επίτευγμα” της ιδιωτικής πρωτοβουλίας.

Γνωστό μπαρ/κλαμπ της πόλης ανέλαβε, προσφάτως, ένα τμήμα της εργολαβικής πολιτιστικής εξέλιξης των κατοίκων της. Το μαγαζί είναι μεγάλο και γνωστό στους νεολαίους του Βόλου και γεμίζει πολύ συχνά από αυτούς παρά το μικρό χρόνο ζωής τους. Οι ιδιοκτήτες του κατέχουν δύο ακόμα μαγαζιά, ένα εκ των οποίων συγκαταλέγεται στα πιο παλιά ροκ κλαμπ της χώρας. Γενικά αυτό το δεύτερο μπαρ μετέχει στη ροκ σκηνή του Βόλου και έχει αφήσει όνομα. Θαμνώνες του γνωστά ονόματα του ψόφιου πολιτισμού τους που έχουν έρθει εδώ και έχουν παίζει τη μουσική τους. Επίσης, η χωροταξική του θέση έχει ενδιαφέρον. Βρίσκεται στα λεγόμενα “Παλιά” του Βόλου. Αυτό θεωρείται ότι είναι το πιο παλιό τμήμα της σύγχρονης πόλης του Βόλου και συγκαταλέγεται στις διατηρητέες περιοχές. Τα τελευταία χρόνια τα “Παλιά” γνωρίζουν μια σημαντική πολεοδομική “αναβάθμιση” (που οπωσδήποτε θα εξακολουθήσει και θα ενταθεί) χωρίς, κατά τη γνώμη των επαίσιων ειδικών να χάνουν το “παραδοσιακό” και ιστορικό τους χαρακτήρα. Γενικά οι απάνθρωποι τεχνοκράτες σκοπεύουν να κάνουν το Βόλο μια τεχνόπολη! Τελευταία και προς αναγνώριση της πολιτιστικής του συνδρομής, το μπαρ αυτό έχει αρχίσει το άνοιγμα προς τις παρυφές του Δήμου Βόλου και σε μια τοπική εφημερίδα στις σελίδες της οποίας κάνει με έντυπο τρόπο, ό,τι επιχειρεί να κάνει με τις άλλες παρεμβάσεις του.

Οι ιδιοκτήτες του, αφού χόρτασαν τάληρο και φήμη, στη διάρκεια των χρόνων που κατείχαν και λειτουργούσαν τα δυο πρώτα μαγαζιά, τώρα, με επιχορήγηση από το κράτος έφτιαξαν το περί ο λόγος μπαρ με πρόσχημα την ανάδειξη ντόπιων και αγνώστων καλλιτεχνών. Έτσι οι ιδιοκτήτες πηγμένοι στο χρήμα, στην καλή φήμη και στην αναγνώριση επιχαίρουν για τις επιτυχίες τους και αναλαμβάνουν την πολιτιστική αναβάθμιση. Πάντα με τις οδηγίες του Κράτους. Και να σκεφτεί κανείς ότι παλαιότερα πριν τις πρόσφατες καλλιτεχνικές τους ανατάσεις παριστάνανε τους underground ρόκερς.

ΘΑ ΕΠΑΝΕΛΘΟΥΜΕ...

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΣΠΥΡΟ ΔΑΠΕΡΓΟΛΑ

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

στυχώς δεν είμαι σε θέση να μεταδώσω όσα θα ήθελα.

Μπορώ όμως να πω, πως είναι σειρά της άλλης πλευράς να "παίξει". Τέρμα το κρυφτούλι με τους ορούς που αδειάζονται στον νιπτήρα, τέρμα τα σωληνάκια, τέρμα αυτό το ανόσιο "αντάρτικο" στο σώμα μου, που παρά τις 67 μέρες απεργίας πείνας και τα 30 χαμένα κιλά βάρους, εμμένει να μην καταρρέει. Με αφήνουν παγερά αδιάφορο οι απειλές τους ότι θα με διώξουν από το νοσοκομείο, επειδή αρνούμαι τη λήψη ορού (στείλτε με όπου κάνει κέφι στα αφεντικά σας), τελείωσα με τη φθορά του να μετράω μέρες και ημερομηνίες, η μπόχα της μιζέριας, που νόμισαν ότι μου επέβαλλαν, καθάρισε. Δεν έχω καμμία μελοδραματική διάθεση. Μόνο οι απλές αλήθειες του επα-

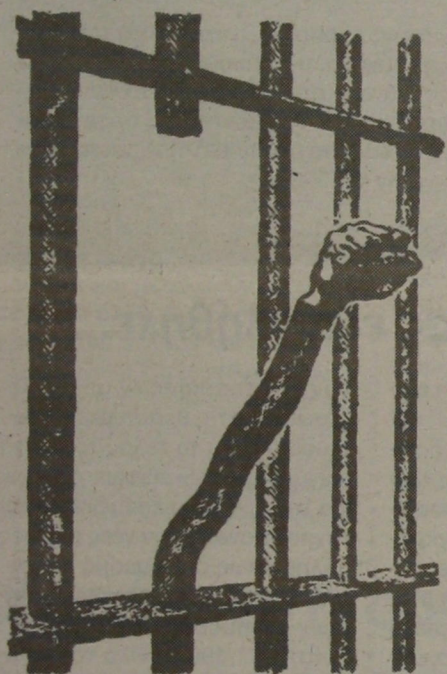
ναστατικού αγώνα επιβεβαιώνονται ξανά και ξανά. Ας πούμε πως το παραμικρό ρήγμα αξιοπρέπειας πληρώνεται πανάκριβα, ότι όταν είναι η εξουσία που έχει "και το μαχαίρι και το καρπούζι", εσύ μπορείς να αντισταθείς μονάχα με τις μεθόδους που αποδεικνύουν έμπρακτα ότι η διαφορά ζωής και θανάτου δεν έγκειται αποκλειστικά στη λειτουργία της καρδιάς.

Τι σημασία έχει να επικαλεστώ το "νομικό μου δίκαιο"; Αυτό που έχει για μένα σημασία είναι οι σύντροφοι που στέκουν στο πλευρό μου, οι χθεσινοί άγνωστοι που και μέσα στα νοσοκομεία με στηρίξαν σε επώδυνες στιγμές. Όλους αυτούς τους χαιρετίζω.

Δεν ξέρω αν "είναι μεγάλος όποιος για ένα άχυρο στήνει πόλεμο τρανό", πάντως ο δικός μου πόλεμος είναι για κάτι αληθινά σπουδαίο!

Από την Κυριακή 19 Γενάρη, ξεκινάω απεργία δίψας.

Σπύρος Δαπεργόλας
Γενικό Κρατικό Νίκαιας,
Τετάρτη 15 Γενάρη '97

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης στη Θεσσαλονίκη

★ Το προηγούμενο Σάββατο, 11 Γενάρη, ομάδα συντρόφων κατέλαβε ταυτόχρονα τους ραδιοφωνικούς σταθμούς "Ράδιο Παρατηρητής" και "Ανατολικός". Για πάνω από μία ώρα οι δύο ραδιοσταθμοί μετέδιδαν σε κοινή εκπομπή στη πρωινή τους ζώνη, υλικό αντιπληροφόρησης για την υπόθεση του Σπύρου Δαπεργόλα

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ '97:

Άρχισαν οι πολιτιστικές εκδηλώσεις...

Τα αφεντικά άρχισαν με άγριες διαθέσεις να γιορτάζουν την "Πολιτιστική Πρωτεύουσα της Ευρώπης" στη Θεσσαλονίκη.

Από τις πρώτες τους ενέργειες "πολιτισμού", επιχειρώντας προφανώς να μας δείξουν πιο αναλυτικά τί εννοούν όταν μιλάνε για "πολιτιστική αναβάθμιση" της πόλης, ήταν η αποστολή κλήσης κατηγορουμένων στην κατάληψη Βαρβάρα, με βάση το νόμο "για κατάληψη δημοσίου κτιρίου". Η μήνυση αυτή τοιχοκολλήθηκε από αστυνομικούς τη Δευτέρα 13 Γενάρη και καλούσε τα δύο άτομα που κατονομάζονταν σε αυτή να παρουσιαστούν στον υποανακριτή αστυνομικό του πολυδύναμου τμήματος της Άνω Πόλης. Η ημερομηνία παρουσίασης στο τμήμα ήταν η 15η Γενάρη.

Η αποτροπή, μετά τις κινητοποιήσεις του περασμένου Νοέμβρη, μιας βίαιης εκκένωσης της κατάληψης από τα ΜΑΤ, φαίνεται πως δεν ανέτρεψε ολοκληρωτικά τα σχέδιά τους για την καταστολή της κατάληψης Βαρβάρα. Ο λόγος και η δυναμική που εκδηλώθηκαν μέσα από τον αγώνα για την υπεράσπιση της κατάληψης Βαρβάρα άνοιξε ένα μέτωπο όχι μόνο ενάντια στον Οργανισμό Πολιτιστικής Πρωτεύουσας, αλλά και γενικότερα ενάντια στον πολιτισμό της εκμετάλλευσης. Είναι φανερό πως αυτό ενοχλεί ιδιαίτερα, και γι' αυτό το λόγο δείχνουν να είναι αποφασισμένοι να διατηρήσουν ένα κλίμα διώξεων, τρομοκρατίας και καταστολής ενάντια στην κατάληψη. Εκτός από την πρόσφατη αποστολή κλήσης κατηγορουμένων, έντονη είναι, εδώ και καιρό, η παρουσία αστυνομικών και ασφαλιτών στην πλατεία του Κουλέ Καφέ, σε κάθε εκδήλωση που πραγματοποιείται στην κατάληψη.

Είναι προφανές η διάθεση των αρχών να κάμψουν, μέσα από τις συνεχείς παρενοχλήσεις, το κίνημα αλληλεγγύης και να δημιουργήσουν το κατάλληλο κλίμα για την καταστολή της κατάληψης. Είναι καθήκον όλων μας να αντισταθούμε στο γενικευμένο κλίμα καταστολής και μέρους αυτού του καθήκοντος είναι και η ενίσχυση του αγώνα για την υπεράσπιση της κατάληψης Βαρβάρα.

Θ. Γ.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΩ

"Δεν υπάρχει σκληρότερη τυραννία από εκείνη που διενεργείται κάτω από τη σκιά των νόμων και τα προσχήματα της δικαιοσύνης"

ΜΟΝΤΕΣΚΙΕ

Η ΥΠΟΘΕΣΗ του Γιώργου Μπαλάφα δεν αφορά μόνο την προσωπική του ελευθερία και την κατάρρευση της αστυνομικής σκευωρίας που εδώ και 11 χρόνια έχει στηθεί εναντίον του, αλλά εμπλέκονται σ' αυτή ευρύτερα πολιτικά ζητήματα που αφορούν όλη την κοινωνία. Γιατί ο Γιώργος Μπαλάφας δεν είναι απλά ένας όμηρος στα χέρια του κράτους, είναι η αιχμή του δόρατος σε μια προσπάθεια να σιγήσει στην κοινωνία κάθε φωνή αντίστασης σε αντιλαϊκές πολιτικές που καταδικάζουν σε εξαθλίωση το μεγαλύτερο μέρος της και να συρρικνωθούν βάνουσα τα ατομικά και συλλογικά δικαιώματα των πολιτών.

Ο Γιώργος Μπαλάφας είναι το επιλεγμένο θύμα της κρατικής καταστολής. Της κρατικής καταστολής που αναβαθμίζεται υποχρεωτικά για να στηρίξει το αυταρχικό κράτος και να προασπίσει την εντεινόμενη σκληρυνση της οικονομικής πολιτικής απέναντι στις αναμενόμενες κοινωνικές αντιδράσεις. Η "πάταξη της τρομοκρατίας" είναι απλά ένα πρόσχημα που προσπαθεί να περιορίσει τις αντιστάσεις, διαμορφώνοντας έτσι το κατάλληλο πλαίσιο για την ενδυνάμωση της κρατικής καταστολής στην Ελλάδα.

Το δόγμα είναι απλό. Αποσιώπηση, διαστρέβλωση, ποινικοποίηση και τελικά εξάλειψη του κινδύνου, χρησιμοποιώντας τους επιμέρους μηχανισμούς του συστήματος. Έτσι, στήνονται σκευωρίες σε βάρος τελικά, όχι μόνο των ατόμων, αλλά και των πολιτικών χώρων απ' τους οποίους προέρχονται. Πολιτικούς χώρους

που οι ιδέες τους αποτελούν κίνδυνο για την εύθραστη "κοινωνική ειρήνη και γαλήνη".

Το διάστημα 1985-90 εφαρμόστηκε αυτό το δόγμα, μ' αποτέλεσμα τη δημιουργία κλίματος τρομοκρατίας και τη συναίνεση μεγάλων τμημάτων του πληθυσμού στην ένταση του κρατικού αυταρχισμού και την απαξίωση μαζικών κοινωνικών και πολιτικών πρακτικών ως "αντικοινωνικών" και "εγκληματικών".

Ο Γιώργος Μπαλάφας χρησιμοποιήθηκε δεόντως απ' τους συγκεκριμένους μηχανισμούς σ' όλο το διάστημα της 7χρονης φυγοδικίας του για να ενταθεί αυτό το κλίμα. Στο πρόσωπό του συμπυκνώθηκε η προσπάθεια παραγωγής αντιτρομοκρατικού έργου, μέσα από αστυνομικά σενάρια νοσηρής φαντασίας που στηρίζονταν και ενισχύονταν από τον τύπο.

Απ' την πρώτη στιγμή της σύλληψής του, ο Γιώργος Μπαλάφας κατέθεσε την άποψή του για τα όσα του καταλόγιζαν οι διώκτες του και σύντομα το κίνημα συμπαράστασης έδωσε την πραγματική διάσταση της υπόθεσης, πείθοντας ένα ευρύ πολιτικό και κοινωνικό φάσμα.

Έτσι, η αθώωσή του το 1994 δεν ήταν αποτέλεσμα της "ανεξάρτητης Δικαιοσύνης" και των "αμερόληπτων λειτουργών" της, αλλά συνισταμένη τριών παραγόντων: του διάτρητου κατηγορητηρίου, της συστημικής δουλειάς που έγινε εκ μέρους του Γιώργου Μπαλάφα, των συνηγόρων και συμπαραστατών του και βεβαίως της συμμετοχής στο δικαστήριο ενόρκων, οι οποίοι, σε αντίθεση με τους

ΜΙΑ ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Το ιστορικό της

Η ΙΣΤΟΡΙΑ που θα διαβάσετε παρακάτω δεν είναι δημιουργήμα κάποιας νοσηρής φαντασίας, ούτε καν μια αρρωστημένη φάρσα κάποιου ιδιόρρυθμου και κακεντρεχούς φαρσέρ. Δυστυχώς για τον πρωταγωνιστή της Γιώργο Μπαλάφα είναι μια πραγματικότητα που βιώνει για μια δεκαετία και πλέον.

Η ιστορία λοιπόν ξεκινάει την άνοιξη του 1985. Τότε η επικαιρότητα κατακλύζεται απ' τη δολοφονία του εισαγγελέα Θεοφανόπουλου, τη ληστεία μετά φόνου της χρηματοποστολής του ΣΜ Σκλαβενίτη, τη συμπλοκή στον Γκύζη. Η τελευταία είχε σαν αποτέλεσμα τον θάνατο του Χρήστου Τσουτσουβή και τριών αστυνομικών. Τα γεγονότα αυτά δημιούργησαν δυσφορία στις τάξεις της Αστυνομίας, καθώς παρουσιάστηκε επιτακτική η ανάγκη για να παρουσιαστεί αντιτρομοκρατικό έργο.

Όλα αυτά συμβαίνουν την ώρα που, η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, στην προσπάθειά της να ελέγξει τις κοινωνικές αντιδράσεις που επιφέρει η σκληρυνση της οικονομικής της πολιτικής, αναβαθμίζει την κρατική καταστολή μέσα από διαστρέβλωση, αποσιώπηση, συκοφάντηση ακόμη και ανοιχτή καταστολή όταν αυτό κρίνεται απαραίτητο. Έτσι μπαίνουν στο στόχαστρο οι ευάλωτοι πολιτικοί χώροι της εξωκοινοβουλευτικής Αρι-

στεράς και των Αναρχικών, που δίνοντας δυναμικό παρόν στα ριζοσπαστικά κινήματα της εποχής, μπορούν, αφού συκοφαντηθούν και ποινικοποιηθούν, να χάσουν την φερεγγυότητά τους στα μάτια της κοινής γνώμης και κατά συνέπεια τα κινήματα στα οποία μετέχουν.

Δεδομένων των συνθηκών αναζητήθηκε το ιδεώδες πρόσωπο που θα αναλάμβανε το ρόλο του "αδίστακτου-τρομοκράτη". Έτσι, ο Γιώργος Μπαλάφας, διαθέτοντας τα "τυπικά προσόντα", δηλαδή το γεγονός ότι ανήκε στον αντιεξουσιαστικό χώρο και επιπλέον ότι είχε συγγενική σχέση με τον Χρήσο Τσουτσουβή, βρίσκεται κατηγορούμενος για συνεργεία στη δολοφονία του εισαγγελέα Θεοφανόπουλου, για την ληστεία μετά φόνου της υπόθεσης Σκλαβενίτη και για ανθρωποκτονία σε βάρος των τριών αστυνομικών στη συμπλοκή στου Γκύζη.

Αντιμέτωπος με τη σκευωρία που έχει στηθεί σε βάρος του, ο Γιώργος Μπαλάφας επιλέγει ως απάντηση στην αγριότητα των σκοπιμοτήτων της εξουσίας, την φυγοδικία και την αποστολή στον Τύπο ανοιχτών επιστολών.

Οι διωκτικοί μηχανισμοί δείχνουν καθαρά τις διαθέσεις τους απέναντι στο πρόσωπό του. Το Μάρτη του '87, η αστυνομία κυριολεκτικά γαζώνει το αυτοκίνητο του Μιχάλη Πρέκα, νομίζοντας πως σ' αυτό βρίσκεται ο Γιώργος Μπαλάφας, ενώ πα-

ΡΑ ΣΤΟ ΓΙΩΡΓΟ ΜΠΑΛΑΦΑ

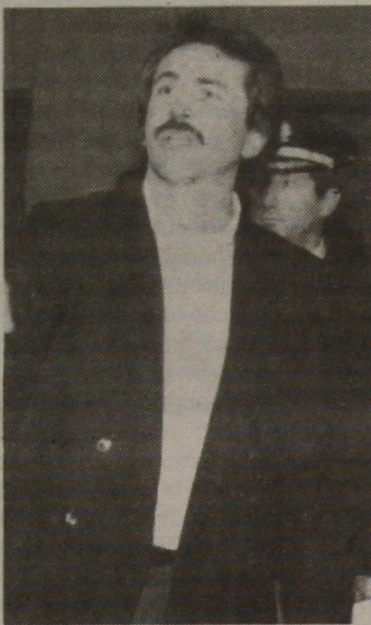
ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΤΟΝ Γ. ΜΠΑΛΑΦΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ

✓ ΣΤΙΣ
ΕΠΕΜΒΑΣΕΙΣ
ΤΩΝ
ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ

✓ ΣΤΙΣ
ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ
ΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
ΧΟΥΝΤΑΣ

✓ ΣΤΗΝ
ΚΡΑΤΙΚΗ
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΕΙΝΑΙ

ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ Γ. ΜΠΑΛΑΦΑ

ΔΙΚΗ:
20
ΓΕΝΑΡΗ

τακτικούς δικαστές, τον απάλλαξαν για την εκτέλεση του Εισαγγελέα Θεοφανόπουλου.

Άλλωστε, αμέσως μετά την αθώωσή του, ο εισαγγελέας άσκησε αντέφεση στην αθωωτική απόφαση (το εφετείο αυτό θα εκδικαστεί την ερχόμενη Δευτέρα, στις 20 Ιανουαρίου 1997) και έγινε απόπειρα να παραταθεί η φυλάκισή του με το πρόσχημα νέων κατηγοριών. Η δίμηνη απεργία πείνας του Γιώργου Μπαλάφα δεν τους το επέτρεψε, φρόντισαν όμως να μην χάσουν την επόμενη ευκαιρία. Δεκατέσσερις μήνες μετά, τον καταδίκασαν σε 10ετή φυλάκιση για τη υπόθεση "Καλαμά".

Η "δικαστική χούντα", ως επιμέρους μηχανισμός του συστήματος, αναδεικνύεται ως ακλόνητο υποστήριγμα πολιτικών σκοπιμοτήτων που καμία σχέση δεν έχουν με την έννοια της δικαιοσύνης. Γι' αυτό και δεν είναι ανεξάρτητη, αλλά υπόκειται σε εξωγενείς παρεμβάσεις. Παρεμβάσεις που προέρχονταν απ' τους Αμερικανούς, η εμπλοκή των οποίων στα πολιτικά -και όχι μόνο- τεκταινόμενα του ελληνικού κράτους δεν συναντά εμπόδια απ' τις εκάστοτε κυβερνήσεις.

Στο διάστημα των 14 μηνών απ' την αθώωση ως την καταδίκη του Γιώργου Μπαλάφα, οι ΗΠΑ εξασκούν πιέσεις στην ελληνική κυβέρνηση προκειμένου να πετύχουν την καταδίκη και φυλάκισή του. Το 1995, στην ετήσια έκθεση του State Department για την τρομοκρατία, χαρακτηρίζουν τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης αμφιλεγόμενη στο θέμα της αντιτρομοκρατίας, επειδή, ελλείψει "τρομονόμου", δεν καταδίκασε τον ύποπτο μεν, αλλά ένοχο δε, "τρομοκράτη Γιώργο Μπαλάφα". Κατά τη διάρκεια της δι-

κης (υπόθεση "Καλαμά") επισκέπτονται τον υπουργό Δικαιοσύνης και την ηγεσία των δικαστών, προδιαγράφοντας την καταδίκη του.

Αντιθέτα, στην έκθεση του '96 του State Department για την τρομοκρατία, συγχάιρουν την ελληνική κυβέρνηση για την καταδίκη του "τρομοκράτη". Ουσιαστικά εκδηλώνουν την ικανοποίησή τους για το δείγμα υποταγής που τους προσφέρθηκε. Η σκοπιμότητα αυτών των παρεμβάσεων είναι πλέον ξεκάθαρη. Η κυβέρνηση των ΗΠΑ καθιστά σαφές το δικαίωμα του ισχυρότερου να παρεμβαίνει και να υποδεικνύει με όποιο τρόπο επιλέγει, την πολιτική του επιθυμία. Συμπεριφέρεται και καθιστά σαφές ότι είναι παγκόσμια κυβέρνηση.

Έτσι, έχοντας τον Γιώργο Μπαλάφα στην φυλακή, καταφέρνει να οριστικοποιήσει και σε συμβολικό επίπεδο την πλήρη ένταξη της Ελλάδας στο διεθνές "αντιτρομοκρατικό" πλαίσιο που συγκροτεί και διευθύνει. Στην προσπάθειά δηλαδή, για την ισοπέδωση των αντιστάσεων, την κατάργηση στοιχειωδών ατομικών δικαιωμάτων και συνταγματικά κατοχυρωμένων δικονομικών εγγυήσεων. Μια προσπάθεια που η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα ενισχύσει αποθέτοντας στα πόδια των συμμάχων τις αποδείξεις πίστης και υποταγής.

Γι' αυτό η αλληλεγγύη στον Γιώργο Μπαλάφα αποκτά ιδιαίτερη βαρύτητα και αξία. Δεν αφορά μόνο την κτηνώδη αδικία που συντελείται σε βάρος του, συγκρούεται ευθέως με το σύνολο της κρατικής αυθαιρεσίας και καταστολής, και με αυτή την έννοια εκτός από εξαιρετικά πολύτιμη είναι εξίσου αναγκαία και επείγουσα.

υπόθεσης του Γιώργου Μπαλάφα

ράλληλα του προσάπτουν και νέες κατηγορίες, εμπλέκοντάς τον ακόμα και σε επινοημένες απ' αυτούς τρομοκρατικές ομάδες.

Βέβαια, σ' όλο το διάστημα της φυγοδικίας του, οι δικαστικοί μηχανισμοί έχουν και την βοήθεια του μεγαλύτερου ίσως κομματιού των media στη δημιουργία και εγκαθίδρυση της εικόνας του υπ' αριθμού ένα τρομοκράτη στην κοινή γνώμη, με βάση το ότι φυγοδικία ίσον ενοχή.

Το όνομα του "μόνιμα ένοχου" Γιώργου Μπαλάφα χρησιμοποιείται όλο αυτό το διάστημα για να προσδώσει "κύρος" στις σκευωρίες που στήνονται και που εμπλέκουν άτομα του αναρχικού και ακροαριστερού χώρου. Η υπόθεση της επινοημένης απ' την ασφάλεια γιάφκας Καλαμά (Οκτώβρης '87 - Νοέμβρης '88), παρουσιάζει, ως συμπρωταγωνιστές του Γιώργου Μπαλάφα, την Βαγγελιώ Βογιατζή και τον Γεράσιμο Μπουκουβάλα. Στην "υπόθεση Μαυρίκιου" (Νοέμβρης 1990), το καστ αλλάζει και συμπρωταγωνιστές του αυτή την φορά είναι η Ροζίνα Μπέρκνερ, ο Σπύρος Κογιάννης, ο Γιάννης Μπουκετσίδης και ο Κυριάκος Μαζοκόπος.

Και ενώ οι σκευωρίες κατέρρεαν, ο Γιώργος Μπαλάφας παραμένει ο "διαφεύγων τη σύλληψη τρομοκράτης", αφού κάπως έπρεπε να διασωθεί το ζη-

μιωμένο κύρος των δικαστικών μηχανισμών. Έτσι στο σωρό των ήδη υπάρχοντων κατηγοριών, του προσάπτουν και τη δολοφονία του ψυχιάτρου Μαράτου και τη διάρρηξη στην Γαλλική Τράπεζα στο Κολωνάκι.

Η σύλληψή του στις 30 Νοέμβρη του 1992, μετά από 7 χρόνια φυγοδικίας, γίνεται εν τη ισχύει του αντιτρομοκρατικού νόμου που πρόσφερε εγγυήσεις για την καταδίκη τέτοιου είδους "ενόχων" αλλά και "συνενόχων", όπως της Βασιλικής Μίχου. Βέβαια στις φανφαρόνικες και βαρύγδουπες δηλώσεις της τότε ηγεσίας της Αστυνομίας για τη σύλληψη του "ψυχρού και αδίστακτου τρομοκράτη", έρχονται να προστεθούν καινούργιες κατηγορίες για κατοχή όπλων και ναρκωτικών, έτσι για να εκσυγχρονιστούν οι συνήθειες σκευωρίες με Αμερικανική φόρμουλα αυτή την φορά (Narcoterrorism). Τελικά, μετά από 6 μήνες ακροαματικής διαδικασίας και διαρκούς κοινωνικής πίεσης, έρχεται, στις 25 Ιούνη του '94, η πανηγυρική αθώωση για 20 κατηγορίες. Ένας ακόμη κόλαφος κατά των δικαστικών μηχανισμών. Η εκδικητική μανία τους όμως δεν λείπει να εκτονωθεί και έτσι κρατούν όμηρο τον Γιώργο Μπαλάφα με το πρόσχημα νέων κατηγοριών. Τελικά, μετά από 62 ημέρες απεργίας πείνας, αποφυλακίζεται στις 5 Σεπτέμβρη 1994.

Ωστόσο η εικόνα του στυγνού τρομο-

κράτη, που, με τόση μανία και για τόσα χρόνια, σμίλευαν οι μηχανισμοί του κράτους εξυπηρετώντας διάφορες σκοπιμότητες, όχι μόνο δεν τον εγκαταλείπει, αλλά συντηρείται απ' τη δεξιά αντιπολίτευση, τον προσκείμενο σ' αυτή τύπο και τις αναφορές των Αμερικανών για την τρομοκρατία στην Ελλάδα.

Στις 4 Οκτώβρη του '95 ξεκίνησε στο Τριμελές Εφετείο Κακουρηγμάτων η δίκη για την υπόθεση Καλαμά για την οποία είχαν αθωωθεί ήδη από το 1988 η Βαγγελιώ Βογιατζή και ο Γεράσιμος Μπουκουβάλας. Ο Γιώργος Μπαλάφας καταδικάζεται τελικά, μετά από ένα μήνα ακροαματικής διαδικασίας και παρά την αθωωτική πρόταση του εισαγγελέα, σε ποινή φυλάκισης 10 ετών.

Η δικαστική ασυδοσία, η απροκάλυπτη ανάμιξη των Αμερικανών και η διαρκώς εντεινόμενη καταστολή δεν παύουν την προσπάθεια εξόντωσης του Γιώργου Μπαλάφα. Γνωρίζοντας ότι για όλους η ιστορία αυτή δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια πλεκτάνη, σκληραίνουν το παιχνίδι. Το περασμένο Μάιο, μετά από τα επαινετικά λόγια της έκθεσης του State Department για την καταδίκη και τις δηλώσεις Κόκκινου περί "εκκρεμών υποθέσεων", προσδιορίζονται οι δίκες για τον Γιώργο Μπαλάφα.

Η απόρριψη του αιτήματος για τη διεξαγωγή ενιαίας δίκης, ώστε να αποκαλυ-

φτούν οι σκευωρίες και να πάψουν οι αλληλοσυγκρούόμενες δικαστικές αποφάσεις, η επιλογή της σειράς διεξαγωγής των δικών και η απόρριψη της αίτησης για διακοπή της ποινής (παρά την θετική πρόταση του εισαγγελέα), αποκαλύπτουν την μεθοδευμένη προσπάθεια εξόντωσης του Γιώργου Μπαλάφα.

Φτάνουμε στις 20 Γενάρη 1997, όπου ξεκινάει η εκδίκαση της αντέφεσης που άσκησε ο εισαγγελέας στην αθωωτική απόφαση του Ιουνίου του '94, από μεικτό δικαστήριο, μετά τις αναβολές των άλλων δικών που προηγήθηκαν (υπόθεση Καπανδρίτι, έφεσης που άσκησε ο Γιώργος Μπαλάφας εναντίον της καταδικαστικής απόφασης στην υπόθεση Καλαμά).

Το μέλλον ανήκει σ' αυτούς που το προετοιμάζουν. Γι' αυτό η υπόθεση Μπαλάφα μπορεί να έχει δύο πιθανές εκβάσεις: ανάλογα μ' αυτούς που θα διεκδικήσουν τα ηνία του μέλλοντος: την κτηνώδη κρατική αυθαιρεσία και τους συμμάχους της ή την κοινωνία. Στην πρώτη περίπτωση αυτό που θα συμβεί μπορεί ο καθένας να το αντιληφθεί. Στη δεύτερη, όχι μόνο θα λάβει τέλος η πιο μεγάλη ιστορία ασυδοσίας αλλά και τα δικαιώματα όλων μας θα είναι πιο ακλόνητα.

Αλλιώς ο Γιώργος Μπαλάφας δεν θα 'ναι το μόνο θύμα. Ίσως να 'ναι και κάποιοι από μας.

MULTILATLTERAL INVESTMENTS AGREEMENT

Προς την παγκόσμια κυριαρχία του κεφάλαιου

Στη λαϊκή μυθολογία, η οικονομική παγκοσμιοποίηση είναι ένα φυσικό φαινόμενο, όπως η παλίρροια: αδύνατο να της αντισταθεί κανείς ή να την ελέγξει. Στην πραγματικότητα, η παγκοσμιοποίηση σχεδιάζεται και προωθείται με προσεκτικά οργανωμένες νομικές και θεσμικές αλλαγές που ενσωματώνονται σε μία σειρά διεθνών συμφωνιών. Συνθήκες όπως η GATT και η NAFTA προωθούν την απεριόριστη ροή κεφαλαίων και αγαθών πέρα από σύνορα και αφαιρούν από εκλεγμένες κυβερνήσεις το δικαίωμα να έχουν ρυθμιστική δικαιοδοσία, παραχωρώντας την εξουσία σε ανεξέλεγκτους οργανισμούς, όπως ο Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου. Μέσα σε πλήρη σιωπή, βρίσκεται στο στάδιο των διαπραγματεύσεων η τελευταία απ' αυτές τις συνθήκες, που μπορεί να αποδειχτεί και η πιο επικίνδυνη.

Η Πολύπλευρη Συνθήκη Επενδύσεων (M.I.A.), όπως είναι γνωστή η πρόταση, σχεδιάζεται στον Οργανισμό για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη. Σκοπός της είναι να παραχωρήσει στους διεθνείς επενδυτές το απεριόριστο "δικαίωμα" να αγοράζουν, πουλούν και μετακινούν επιχειρήσεις - και άλλα περιουσιακά στοιχεία - όπου θέλουν και όποτε θέλουν. Για να επιτευχθεί αυτός ο σκοπός, η MIA θα πρέπει να καταργήσει μια μεγάλη σειρά ρυθμιστικών νόμων, που ισχύουν σήμερα σ' όλη τη γη. Θα πρέπει επίσης να εξουδετερωθούν εκ των προτε-

ρων τυχόν μελλοντικές προσπάθειες να τεθούν οι πολυεθνικές επιχειρήσεις και οι επενδυτές υπό λογοι στο κοινωνικό σύνολο. Οι υποστηρικτές της συνθήκης (οι ΕΠΑ και η Ευρωπαϊκή Ένωση) σκοπεύουν να ζητήσουν τη συγκατάθεση των 27 βιομηχανικών κρατών που απαρτίζουν τον Οργανισμό για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη και έπειτα να πιέσουν τα αναπτυσσόμενα κράτη να υπογράψουν.

Οι διαπραγματεύσεις βρίσκονται ήδη σε προχωρημένο στάδιο. Παρόλα αυτά, ελάχιστα έχουν έστω κι ακούσει για τη συμφωνία. Οι ιθύνοντες του διεθνούς εμπορίου χειρίζονται τις πληροφορίες για τη MIA σαν πυρηνικά μυστικά, ενώ τα ΜΜΕ την αγνοούν. Τα αν θα υιοθετηθεί η MIA και το τι έκταση θα πάρουν τα αντιπεριοριστικά μέτρα της, θα εξαρτηθεί από το αν θα μπορέσουν οι αντίπαλοί της να τη βγάλουν από την τωρινή αφάνεια στην ανοιχτή δημόσια αντιπαράθεση. Αν και το κοινό δεν έχει ως τώρα πρόσβαση στα ίδια τα σχέδια της συνθήκης, περιλήψεις αναφορών ομάδων εργασίας του Οργανισμού και μια επίσημη σύνοψη των κύριων χαρακτηριστικών της MIA δίνουν ξεκάθαρη εικόνα των στόχων και των μηχανισμών της.

Όπως έχει προταθεί, η MIA θα υποχρεώσει τα κράτη να αντιμετωπίζουν τους ξένους επενδυτές το ίδιο ευνοϊκά με τις ντόπιες επιχειρήσεις. Οι νόμοι που θέτουν όρους στο ξένο κεφάλαιο - όπως η υποχρέωση να συνεργάζονται οι πολυεθνικές με τοπικές επιχειρήσεις ή να προσλαμβάνουν ντόπια διοικητικά στελέχη - θα καταργηθούν. Κάτω από αυτό το νέο καθεστώς, οι επιχειρήσεις θα βρίσκουν πιο εύκολη και κερδοφόρα τη μετακίνηση των επενδύσεων τους, συμπεριλαμβανομένων των παρα-

γωγικών μονάδων, σε κράτη όπου οι μισθοί είναι χαμηλοί. Ταυτόχρονα, οι αναπτυσσόμενες χώρες δε θα έχουν τα απαραίτητα εφόδια, ώστε να επωφελούνται από τις ξένες επενδύσεις. Προσπάθειες να προωθηθεί η ντόπια ανάπτυξη, κατευθύνοντας τις χορηγήσεις προς τις τοπικές επιχειρήσεις, ή περιορίζοντάς την κατοχή από ξένους των πλουτοπαραγωγικών πηγών, θα απαγορευτούν. Αν υιοθετηθεί, η MIA θα σημάνει ανάσχεση των στρατηγικών ανάπτυξης του Τρίτου Κόσμου, αυξανόμενη διαρροή θέσεων εργασίας από τα βιομηχανικά κράτη και τεράστιες πιέσεις προς όλα τα κράτη, φτωχά ή πλούσια, που θα ανταγωνίζονται για το όλο και πιο ευέλικτο επενδυτικό κεφάλαιο, κατεβάζοντας τα ελάχιστα αποδεκτά περιβαλλοντικά και εργασιακά όρια.

Μία ιδιαίτερης σημασίας παράγραφος της MIA θα απειλήσει τους νόμους σχετικά με τις ευθύνες των πολυεθνικών, που προωθούν διάφοροι προοδευτικοί στις ΕΠΑ. Η MIA βάζει στο στόχαστρό της θεσμούς οποιασδήποτε χώρας που συνδέουν την παροχή επιχορηγήσεων, φοροαπαλλαγών και άλλων ωφελημάτων με τη συμπεριφορά κάθε εταιρίας. Αυτή η απαγόρευση θα πλήξει διάφορα τοπικά, πολιτειακά και ομοσπονδιακά μέτρα, όπως: νόμους που προϋποθέτουν τη δημιουργία θέσεων εργασίας για την παροχή επιχορηγήσεων, κανόνες για επανεπένδυση στις κοινότητες, που υποχρεώνουν τις τράπεζες να επενδύσουν σε μη κερδοφόρους τομείς και υποχρέωση πληρωμής "επαρκών για τις βασικές ανάγκες μισθών" από επιχειρήσεις που λαμβάνουν δημόσια βοήθεια ή κρατικά συμβόλαια.

Ίσως ακόμα πιο ενοχλητικό είναι το γεγονός ότι η MIA θα εξουδετερώσει εκ των προτέρων τα σχέδια

για τον περιορισμό της μετακίνησης της παραγωγής των πολυεθνικών σε περιοχές με χαμηλό εργατικό κόστος - κύρια αιτία για την απώλεια θέσεων εργασίας και τη στασιμότητα του εισοδήματος στις βιομηχανικές χώρες. Πέρα από τη ζημία από το κλείσιμο εργοστασίων και τις απολύσεις, οι εταιρείες χρησιμοποιούν την απειλή της μεταφοράς για να υπονομεύσουν τη διαπραγματευτική ικανότητα των συνδικάτων και να αποτρέψουν τους νομοθέτες από τη λήψη μέτρων που είναι αναγκαία για τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου. Αν και δεν περιλαμβάνονται στους πολιτικούς στόχους του σήμερα, κανόνες που θα περιορίζουν τη δυνατότητα των επιχειρήσεων να μεταφέρονται είναι απαραίτητοι για να ανακτήσουν οι κυβερνήσεις και οι εργαζόμενοι ισοδύναμη διαπραγματευτική θέση με αυτές. Η MIA θα απαγορεύσει τέτοιους κανόνες, θεωρώντας τους καταπάτηση των δικαιωμάτων των επενδυτών.

Η MIA αποτελεί ένα επικίνδυνο άλμα σ' σχέση με τις προηγούμενες διεθνείς συνθήκες, τόσο ως προς τους στόχους της, όσο και ως προς τους μηχανισμούς επιβολής της συμφωνίας. Οι κυβερνήσεις δε θα μπορούν να μηνύσουν τις εταιρίες για να υπερασπίσουν το δημόσιο συμφέρον. Η πλήρης έκταση των φιλοδοξιών των σχεδιαστών της συμφωνίας αποκαλύπτεται στην πρόσφατη περιγραφή των διαπραγματεύσεων για τη MIA από τον γενικό διευθυντή του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου, Renato Ruggiero: "Γράφουμε τον καταστατικό χάρτη μιας ενιαίας, παγκόσμιας οικονομίας".

Αν η MIA αποτελεί ένα "σύνταγμα", τα δικαιώματα που κατοχυρώνει αφορούν μόνο τους επενδυτές. Η συνθήκη δεν κάνει τίποτα για την προστασία των εργαζόμενων ή των καταναλωτών ή των μικρών επιχειρήσεων από πρακτικές

αθέμιτου ανταγωνισμού που χρησιμοποιούν ευρύτατα οι πολυεθνικές.

Η κυβέρνηση Κλίντον υποστηρίζει τη MIA για τον ίδιο λόγο που υποστηρίζει τη NAFTA: την άποψη ότι η αύξηση του διεθνούς εμπορίου είναι εξ ορισμού ωφέλιμη και πως ότι είναι καλό για τις πολυεθνικές, είναι καλό και για το κράτος. Οι συμμετέχοντες στις διαπραγματεύσεις σχεδιάζουν να έχουν ολοκληρώσει τη συμφωνία ως τον Ιούνιο του 1997, και να την παρουσιάσουν έτοιμη στα κράτη μέλη του Οργανισμού για την Οικονομική Συνεργασία και Ανάπτυξη για επικύρωση ως συνθήκη. Αυτό σημαίνει σχετική ψηφοφορία στη Γερουσία των ΕΠΑ, το φθινόπωρο που μας έρχεται.

Οργανώσεις όπως η Citizens Trade Campaign, η Public Citizen's Global Trade Watch και η AFL-CIO έχουν κάνει αξιόλογες προσπάθειες για να ενημερώσουν την κοινή γνώμη σε θέματα εμπορίου και επενδύσεων. Αν τα συνδικάτα, οι ενώσεις καταναλωτών, οι περιβαλλοντολόγοι, οι μικροεπιχειρηματίες δουλέψουν πάνω σ' αυτό κι ακούσουν οι φωνές τους, δεν είναι πολύ αργά για να τροποποιηθεί ή ακόμα και να αποτραπεί η συνθήκη.

Το αποτέλεσμα θα είναι κρίσιμο - όχι μόνο εξαιτίας των καταστροφικών όρων της MIA αυτή καθ' αυτής, αλλά γιατί είναι το επόμενο πεδίο μάχης σε μια ολοένα εντεινόμενη εκστρατεία να θεσμοποιηθεί η κυριαρχία των πολυεθνικών.

Scot Nova - Michelle Sforza -
Roderick
Nation magazine

Σ.Μ.: Το παραπάνω άρθρο δεν προέρχεται από αναρχικό έντυπο και δεν υιοθετούμε απόλυτα τις απόψεις που εκφράζει.

Κορέα: στη δίνη των απεργιών...

Καθώς η κυβέρνηση της Νότιας Κορέας σκληραίνει τη στάση της απέναντι στους απεργούς, αναζητώντας τρόπο να βγει από το αδιέξοδο στο οποίο έχει βρεθεί, μετά το κύμα απεργιών που έχει παραλύσει τις κυριότερες βιομηχανικές μονάδες της χώρας, εισαγγελείς ζήτησαν την έκδοση ενταλμάτων σύλληψης για 20 ηγετικά στελέχη της εκτός νόμου εργατικής συνομοσπονδίας KCTU. Το αρμόδιο δικαστήριο, όμως, έκδοσε μόνο εντάλματα βίαιης προσαγωγής για κατάθεση, αφήνοντας ανοικτό το ενδεχόμενο σύλληψής τους, μετά την κατάθεση. Από την πλευρά του KCTU, έχει δηλωθεί ότι δεν πρόκειται να παρουσιαστούν στο δικαστήριο, γιατί θεωρούν την απεργία δικαιολογημένη και νόμιμη.

Η αστυνομία πραγματοποίησε την ίδια μέρα (στις 9 Γενάρη) εφόδους στα γραφεία των KCTU, Κορεατικής Ομοσπονδίας Ενώσεων Εργατών στην Αυτοκινητοβιομηχανία, της Ομοσπονδίας Ενώσεων Επαγγελματιών και Τεχνικών και του Συμβουλίου Ενώσεων Νοσοκομειακού Προσωπικού, που έχουν παίξει σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη της απεργίας, ως τώρα.

Στις 10 Γενάρη, σημειώθηκαν συγκρούσεις ανάμεσα σε 20.000 διαδηλωτές απεργούς της Hyundai και την αστυνομία, που για μία ακόμη φορά επιτέθηκε με δακρυγόνα σε ειρηνική, ως εκείνη τη στιγμή, διαδήλωση, στην πόλη Ulsan. Ένας διαδηλωτής τραυματίστηκε σοβαρά, όταν αυτοπυρπολήθηκε φωνάζοντας συνθήματα κατά του αντεργατικού νόμου.

Την επόμενη μέρα, οι συγκρούσεις μεταφέρθηκαν στην πρωτεύουσα, όταν οι ειδικές δυνάμεις της αστυνομίας προσπάθησαν να εμποδίσουν πορεία 30.000 ατόμων να φτάσει στο ναό Myongdong, όπου βρίσκεται η ηγεσία του KCTU.

Οι συγκρούσεις επαναλήφθηκαν την Τετάρτη στο ί-

διο μέρος, πιο βίαιες αυτή τη φορά. Οι 40.000 διαδηλωτές ξήλωσαν πεζοδρόμια και εκτόξευαν κομμάτια κατά των 12.000 αστυνομικών που έκλειναν το δρόμο προς το Myongdong. Οι μάχες διήρκισαν ως το βράδυ και η Σεούλ είχε παραλύσει.

Σε άλλη συγκέντρωση την ίδια μέρα στην πόλη Yoido, απεργοί εργαζόμενοι στις τηλεπικοινωνίες επιτέθηκαν με αβγά κατά των γραφείων του κυβερνώντος κόμματος, New Korean Party.

Σε μια κίνηση αντιπερισπασμού, ο πρόεδρος του NKP πρότεινε δημόσια συζήτηση με μετάδοση από την τηλεόραση, με εκπροσώπους των συνδικαλιστικών ενώσεων, την οποία απέρριψαν τόσο η KCTU, όσο και η νόμιμη FKUT. Σε εκδήλωση δύο μέρες αργότερα, πάντως, υποστήριξε ξανά τη σκληρή γραμμή αντιμετώπισης της απεργίας και δήλωσε πως ο νόμος δεν θα μπορούσε να ικανοποιεί και τους εργαζόμενους και τους εργοδότες.

Αξιόλογο είναι το κίνημα διεθνούς συμπαράστασης που έχει αναπτυχθεί σε σχέση με τον αγώνα των κορεατών εργαζόμενων. Έχουν πραγματοποιηθεί αρκετές διαδηλώσεις έξω από κορεατικές πρεσβείες, πολλές συνδικαλιστικές οργανώσεις έχουν εκδηλώσει την αλληλεγγύη τους, αντιπροσωπεία της διεθνούς συνομοσπονδίας ICFTU έχει μεταβεί στη Νότια Κορέα, όπου συναντήθηκε με την ηγεσία της KCTU και δήλωσε πως βρίσκεται στο πλευρό της. Η νοτιοκορεατική κυβέρνηση έχει προβληματιστεί και εκπρόσωπός της δήλωσε ότι ίσως ασκηθούν διωξεις κατά των ξένων συνδικαλιστών, για παρέμβαση στα εσωτερικά θέματα της χώρας. Στο μεταξύ, διεθνείς οργανώσεις, όπως ο Διεθνής Οργανισμός Εργασίας και η Διεθνής Αμνηστία, έχουν ασκήσει κριτική στους νέους νόμους.

Siemens και πυρηνικά

Η Siemens είναι ο κύριος παράγοντας που επιτρέπει τη συνέχιση της λειτουργίας επικίνδυνων παλιών τεχνολογιών πυρηνικών αντιδραστήρων στην ανατολική Ευρώπη. Αν δεν ήταν η Siemens - και κατά δεύτερο λόγο κάποιες μικρότερες δυτικές πυρηνικές βιομηχανίες -, οι κυβερνήσεις των χωρών αυτών θα είχαν εφαρμόσει την απόφαση που είχαν πάρει το 1992 όταν, μετά από έρευνα ενός χρόνου, υπολογίστηκε πως το κλείσιμο των 25 παλαιότερων ρωσικού σχεδιασμού πυρηνικών αντιδραστήρων θα κόστιζε 6 δισεκατομμύρια δολάρια φτηνότερα από τον εκσυγχρονισμό τους σε αποδεκτά επίπεδα λειτουργίας και ασφάλειας. Στα παραπάνω ποσά περιλαμβάνονταν το κόστος αντικατάστασης της παραγωγής τους από άλλες πηγές ενέργειας. Η Siemens όμως, της οποίας η αγορά στη δυτική Ευρώπη είχε καταρρεύσει, άσκησε παρασκηνακές πιέσεις ώστε να χρηματοδοτηθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση η αναβάθμιση αυτών των εργοστασίων, που, σύμφωνα με πολλούς ειδικούς, δεν είναι δυνατό να καταστούν πραγματικά ασφαλή. Οι μόνοι αντιδραστήρες, που έκλεισαν ως εξαιρετικά επικίνδυνοι και ασύμφοροι να επισκευαστούν, ήταν αυτοί στο Greifswald της πρώην Ανατολικής Γερμανίας, λίγο μετά την ενοποίηση, κάτι που δείχνει το μέγεθος της υποκρισίας αυτών που ισχυρίζονται πως αυτού του τύπου οι αντιδραστήρες μπορούν να εκσυγχρονιστούν.

Η ίδια προωθεί την κατασκευή καινούργιων πυρηνικών εργοστασίων ρωσικού σχεδιασμού, βοηθούμενη από την εκ τεταμένη διαφθορά κρατικών στελεχών. Είναι γεγονός πως στην Ανατολική Ευρώπη δεν υπήρχε πρόβλημα παραγωγής ενέργειας, αλλά σπατάλης της, και εκτιμάται ότι αν εκεί φτάσει η αξιοποίηση της ενέργειας στα δυτικά επίπεδα, τότε όλα τα πυρηνικά εργοστάσια θα μπορούσαν να κλείσουν, χωρίς να παρουσιάσουν ανεπάρκεια ενέργειας. Τελευταία, η Siemens εξασφάλισε δάνεια από τη Γερμανία για να κατασκευάσει στο Machau της Σλοβακίας, πυρηνικό αντιδραστήρα ίδιου τύπου με αυτούς που έκλεισαν στο Greifswald.

πηγή: Corporate Watch

Πιέρ Ζοζέφ Προυντόν:

Το πάθος για τη δικαιοσύνη...

Ο Πιέρ Ζοζέφ Προυντόν γεννήθηκε το 1809 στην επαρχία της Μπεζανσόν, στη Γαλλία, σε μια οικογένεια τεχνιτών. Επιρρεασμένος από το κλίμα της περιοχής στην οποία μεγάλωσε, ο Προυντόν θα θεωρούσε πάντοτε ως ιδανική μορφή κοινωνικής οργάνωσης τις μικρές κοινωνίες αυτοδύναμων αγροτών και τεχνιτών. Από νεαρή ηλικία δούλευε ως τεχνίτης και ο ίδιος, ενώ παράλληλα αφιέρωνε πολλές ώρες στην αυτομόρφωσή του, διαβάζοντας δεκάδες έργα φιλοσοφίας και ιστορίας, γραμμένα σε διάφορες γλώσσες, έχοντας μάθει -μόνος του- εβραϊκά, λατινικά και ελληνικά. Το 1838, η ακαδημία της Μπεζανσόν του προσφέρει μια υποτροφία για το πανεπιστήμιο του Παρισιού. Σε αυτήν ακριβώς την Ακαδημία είναι αφιερωμένο το έργο του **"Τί είναι η ιδιοκτησία;"**, που κυκλοφόρησε το 1840 και έκανε διάσημο τόσο τον ίδιο, όσο και την περίφημη φράση **"Η ιδιοκτησία είναι κλοπή"**. Παράλληλα με τη διεθνή αναγνώριση, (ο Μαρξ αναφερόταν στον Προυντόν ήδη από το 1842), ήρθε και η αρχή μιας σειράς δικαστικών προστριβών με αιτία το περιεχόμενο των άρθρων και των βιβλίων του. Ο Προυντόν δεν εγκαταστάθηκε στο Παρίσι: αισθανόταν απέχθεια τόσο για την ιδιοκτησία και την εξουσία, όσο και για τη βιομηχανική κοινωνία, που είχε αρχίσει να διαμορφώνεται με γρήγορους ρυθμούς. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο αποδοκίμαζε έντονα τις προτάσεις των ουτοπικών σοσιαλιστών για δημιουργία τεράστιων βιομηχανικών επιχειρήσεων που υποτίθεται θα καταργούσαν την αθλιότητα. Με αντίστοιχη δριμύτητα επιτέθηκε και στους φιλελεύθερους, τονίζοντας πως το ελεύθερο εμπόριο θα οδηγούσε απλώς τους φτωχούς να υφίστανται σε διεθνή κλίμα την καταπίεση των ιδίων μονοπωλίων που τους καταπίεζαν και πριν.

Για τον Προυντόν, η οικονομική και η πολιτική ισότητα ήταν αλληλένδετες, η μία προϋπόθεση της άλλης: "Οποιοσδήποτε επικαλείται την εξουσία και το κεφάλαιο για την οργάνωση της εργασίας, ψεύδεται, γιατί η οργάνωση της εργασίας πρέπει να είναι η ανατροπή του κεφαλαίου και της εξουσίας". "Η ελευθερία συνένωση, η ελευθερία -στο βαθμό που διατηρεί την ισότητα στα μέσα παραγωγής και την ισορροπία στις ανταλλαγές- είναι η μοναδική δυνατότητα μορφή της κοινωνίας. Η πολιτική είναι η επιδίωξη της ελευθερίας· η κυβέρνηση ανθρώπου από άνθρωπο, με οποιοδήποτε όνομα κι αν εμφανιστεί, είναι καταπίεση: η ανώτατη τελείωση της κοινωνίας συνίσταται στην ενότητα τάξης και αναρχίας". "Θεμελιώνεται λοιπόν η ιδέα μας για τον αναρχισμό: η αναρχία κυβέρνηση αναπτύσσεται όπως αναπτύχθηκε προηγουμένως η αναρχία ιδιοκτησίας".

Το 1844, ο Προυντόν γνωρίστηκε με τον Μαρξ. Πολύ γρήγορα διέκρινε την εξουσιαστική φύση των ιδεών του, άγνωστου τότε, ριζοσπάστη γερμανού δημοσιογράφου: "Ας ερευνήσουμε μαζί, αν θέλετε, τους νόμους της κοινωνίας, τον τρόπο με τον οποίο πραγμάτωνται, τη διαδικασία με την οποία καταφέρνουμε να τους ανακαλύπτουμε· αλλά για όνομα του θεού, αφού καταστρέψουμε όλους τους *a priori* δογματισμούς, μη θέλετε κι εμείς με τη σειρά μας να προπαγανδίσουμε στο λαό διάφορα δόγματα" (επιστολή του Προυντόν προς τον Μαρξ).

Όπως είπαμε, για τον Προυντόν η πολιτική και η οικονομική ισότητα ήταν αλληλένδετες. Ένα άλλο στοιχείο που τέθηκε από τον Προυντόν και που στο μέλλον θα διαφοροποιούσε τους εξουσιαστικούς από τους

ελευθεριακούς κομμουνιστές, ήταν η μεγάλη σημασία που έδινε στο άτομο, την προσωπική ηθική και την προσωπική ευθύνη. Έτσι, ενώ για τον Μαρξ το προλεταριάτο ήταν η τάξη εκείνη που προοριζόταν από τους αμετάβλητους νόμους της ιστορίας να θριαμβεύσει, ο Προυντόν προτιμούσε να

βλέπει ανθρώπους, να μιλάει για ανθρώπινα χαρακτηριστικά: "Ο άνθρωπος είναι τύραννος ή σκλάβος με τη δική του θέληση πριν γίνει τύραννος ή σκλάβος από τη μοίρα· η καρδιά του προλετάριου είναι σαν και την καρδιά του πλούσιου, άντρο φλύαρου αισθησιασμού, φωλιά βρωμιάς και υποκρισίας".

Σύμφωνα με τον Προυντόν, η πολιτική δράση για την αλλαγή της κοινωνίας θα πρέπει να διεξάγεται μέσα από μικρές ομάδες που θα συνεργάζονται πρακτικά στην καθημερινή οικονομική και κοινωνική ζωή και θα ζουν σύμφωνα με τον αμοιβαίο σεβασμό. Ομάδες δηλαδή βασισμένες στην αρχή της αμοιβαίας βοήθειας που θα ενισχύουν τη βασική και κύ-

ρια ιδιότητα που, σύμφωνα με τον Προυντόν, εγγυάται την αλλαγή της κοινωνίας μέσα από την αλλαγή των μελών της: την αίσθηση της δικαιοσύνης. Το αίσθημα δηλαδή εκείνο που θα εξασφαλίζει τον **"αυθόρμητο και αμοιβαία εγγυημένο σεβασμό για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, ανεξάρτητα από το σε ποίο πρόσωπο και κάτω από ποιές συνθήκες απειλείται κι ανεξάρτητα από τους κινδύνους που θα υποστούμε για την υπεράσπισή της"**. Ο Προυντόν προτιμούσε πάντοτε την επίκληση των ανθρωπίνων αξιών παρά της επανάστασης ως αξίας από μόνη της: **"Δεν πρέπει να θεωρούμε την επαναστατική δράση -μέσο για την κοινωνική μεταρρύθμιση, γιατί αυτό το θεωρούμενο μέσο θα ήταν απλώς μια επίκληση στη βία, στην αυθαιρεσία, με λίγα λόγια, καθαρή αντίφαση"**.

Το 1848 ο Προυντόν έλαβε ενεργό μέρος στην επανάσταση που συγκλόνισε τη Γαλλία. Το 1849, προσπάθησε να θέσει σε εφαρμογή τις ιδέες του για την κατάργηση της καθιερωμένης δομής πιστώσεων και ανταλλαγών, ιδρύοντας την **"Τράπεζα του Λαού"**, που δεν διέθετε κεφάλαιο, δεν αποκόμιζε κέρδη και όπου οι συναλλασσόμενοι μπορούσαν να συγκεντρώνουν πιστώσεις για τα αγαθά που είχαν παραχθεί από τους ίδιους, ανταλλάσσοντας προϊόν με προϊόν χωρίς να υπάρχει ανάγκη χρημάτων. Αυτό το πείραμα όμως δεν είχε την ευκαιρία να δοκιμαστεί πραγματικά στην πράξη, καθώς το 1849, ο Προυντόν καταδικάστηκε για προτροπή σε στάση, εξαιτίας μιας βίαιης κριτικής που είχε γράψει ενάντια στο Λουδοβίκο Ναπολέοντα. Ο Προυντόν, αφού παρέμεινε κρυμμένος για λίγους μήνες, συνελήφθη το καλοκαίρι της ίδιας χρονιάς και παρέμεινε στη φυλακή για τρία χρόνια. Όταν αποφυλακίστηκε, το πείραμα της **"Τράπεζας του Λαού"** είχε

εξαφανιστεί. Ο Προυντόν συνέχισε το συγγραφικό του έργο: το 1858 αναγκάστηκε να φύγει από τη Γαλλία για να αποφύγει μια νέα φυλάκιση για κάποιο άρθρο του. Στο Βέλγιο, όπου κατέφυγε, έμεινε μέχρι το 1862. Στο μεταξύ, οι ιδέες του έβρισκαν όλο και μεγαλύτερη απήχηση στη Γαλλία, ενώ παράλληλα η βάρβαρη εκβιομηχάνιση δημιουργούσε όλο και μεγαλύτερα προλεταριακά στρώματα. Όταν το Σεπτέμβριο του 1864 ιδρύθηκε στο Λονδίνο η **"Διεθνής Ένωση Εργαζομένων"**, το σύνολο σχεδόν των γάλλων αντιπροσώπων ήταν οπαδοί του Προυντόν. Ο ίδιος ο Προυντόν πέθανε μερικώς μήνες αργότερα και έτσι δεν συμμετείχε στις έντονες διαφωνίες που θα εκδηλωνόταν στη συνέχεια στο εσωτερικό της Διεθνούς. Οι συγκρούσεις που εμφανίστηκαν από την πρώτη στιγμή ανάμεσα στους οπαδούς του Προυντόν και τους οπαδούς του Μαρξ ήταν το προμήνυμα των πολύ εντονότερων που θα ακολουθούσαν ανάμεσα στο τμήμα της Διεθνούς που θα υποστήριζε τις απόψεις του Μπακούνιν και στους υποστηρικτές του εξουσιαστικού κομμουνισμού.

Ο ίδιος ο Προυντόν είχε διαβλέψει εγκαίρως τη μορφή του καθεστώτος που θα προέκυπτε μετά από μια επικράτηση του εξουσιαστικού κομμουνισμού: **"Μια στερήρη δημοκρατία θεμελιωμένη φαινομενικά στη δικτατορία των μαζών, όπου όμως οι μάζες θα διαθέτουν τόσο μόνο εξουσία όση θα χρειάζεται για να εξασφαλισθεί η καθολική υποδούλωση"**.

Και κλείνουμε αυτό το μικρό άρθρο για τον τόσο σημαντικό στοχαστή του αναρχισμού με την παράθεση άλλης μίας "προφητείας" του Προυντόν που δυστυχώς επαληθεύτηκε: **"Η καταστροφή του μιλιταρισμού είναι η αποστολή του 19ου αιώνα, με ποινή για την ενδεχόμενη αποτυχία την απεριόριστη παρακμή"**.

Σ. Κοτόκου: ένας αναρχικός στην Ιαπωνία

Το εργατικό κίνημα στην Ιαπωνία άρχισε να οργανώνεται στα τέλη του 19ου αιώνα. Από τη γέννησή του, ακολούθησε τις αρχές της άμεσης δράσης. Το 1900 εμφανίστηκε ένα βραχύβιο σοσιαλιστικό κόμμα, που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία των Σεν Καταγιάμα και Σουσουί Κοτόκου. Το 1904, όταν ξέσπασε ο ρωσοϊαπωνικός πόλεμος, ο Κοτόκου, μαζί με τον μαρξιστή ιστορικό Γιοσιχико Σακάι, ίδρυσαν την αντιμιλιταριστική **"Εφημερίδα του Λαού"**, ένα έντυπο που απαγορεύθηκε πολλές φορές και τελικά αναστάλθηκε η έκδοσή της και συνελήφθησαν οι εκδότες της. Στη φυλακή, ο Κοτόκου μελέτησε βαθιά το συγγραφικό έργο του Κροπότκιν και μάλιστα μετέφρασε στα ιαπωνικά την **"Κατάκτηση του Ψωμιού"**. Στο εξής, ο Κοτόκου θα γινόταν ένας αφοσιωμένος προπαγανδιστής των ιδεών του αναρχοκομμουνισμού. Όταν αποφυλακίστηκε, πήγε στις ΗΠΑ, όπου έμεινε για αρκετά χρονικά διάστημα ώστε να αποκτήσει εμπειρίες από τους αγώνες των βορειοαμερικανών αναρχοσυνδικαλιστών. Στις μεγάλες διαδηλώσεις του Φλεβάρη του 1907 και του Μάρτη του 1908 φάνηκε η μεγάλη δυναμική και οι δυνατότητες ανάπτυξης του αναρχοκομμουνισμού στην Ιαπωνία. Αυτές οι κινητοποιήσεις είχαν θορυβήσει την άρχουσα τάξη της χώρας. Την ίδια περίοδο, ο Κοτόκου βρίσκεται στο απώγειο του συγγραφικού του έργου. Έχει πλέον μπει στο στόχαστρο των δικτικών μηχανισμών. Τον Αύγουστο του 1910, ενώ ο Κοτόκου ετοιμάζεται να ταξιδεύσει στην Ευρώπη για να συμμετάσχει στο σοσιαλιστικό συνέδριο της Κοπεγχάγης, συλλαμβάνεται με την κατηγορία της συμμετοχής στην υπόθεση της **"μεγάλης εξέγερσης"**, δηλαδή σε μια υποτιθέμενη συνωμοσία για δολοφονία του αυτοκράτορα. Μαζί με τον Κοτόκου, συλλαμβάνονται και άλλοι 24 γνωστοί αναρχικοί. Στη δίκη τους, που

γίνεται στις 18 Γενάρη του 1911 κεκλεισμένων των θυρών και με σκανδαλώδεις διαδικασίες, ο Κοτόκου, η γυναίκα του και άλλοι δέκα αναρχικοί, καταδικάζονται σε θάνατο. Παρά τις διεθνείς κινητοποιήσεις και αντιδράσεις, εκτελούνται στις 24 Γενάρη του 1911. Δώδεκα χρόνια αργότερα αργότερα, ο σύντροφος του Κοτόκου, ο Σακάε Οσουγκι, θα έχει την ίδια τύχη, όταν θα εκτελεστεί ως... υπεύθυνος για το μεγάλο σεισμό(!) που κατέστρεψε το Τόκιο.

15 ΓΕΝΑΡΗ 1919: Δολοφονούνται οι Ρόζα Λούξεμπουργκ και Καρλ Λήμπκνεχτ.

15 ΓΕΝΑΡΗ 1978: Πολύνεκρη βομβιστική επίθεση στο κέντρο Scala στη Βαρκελώνη αποδίδεται από την αστυνομία στη CNT. Αργότερα αποδεικνύεται ότι η βόμβα είχε τοποθετηθεί από τον αστυνομικό Gambin.

18 ΓΕΝΑΡΗ 1932: Αναρχική εξέγερση στην περιοχή των ανθρακορυχείων του Φίγκολς στην Ισπανία.

19 ΓΕΝΑΡΗ 1865: Πεθαίνει ο Πιέρ Ζοζέφ Προυντόν.

21 ΓΕΝΑΡΗ 1793: Εκτελείται ο Λουδοβίκος ο ΙΣΤ'.

21 ΓΕΝΑΡΗ 1924: Πεθαίνει ο Λένιν.

22 ΓΕΝΑΡΗ 1905: Η αστυνομία επιτίθεται με πυροβολισμούς σε διαδήλωση στην Πετρούπολη. Συμβολικακή εξέγερση στη Ρωσία.

24 ΓΕΝΑΡΗ 1911: Εκτέλεση ιαπωνών αναρχικών για "συνωμοσία εναντίον του αυτοκράτορα".

Ενα από τα πιο προσφιλή ζητήματα στην αντιμετώπιση της ελληνοτουρκικής διαμάχης είναι αυτό των πετρελαίων του Αιγαίου. Το συναντάς σχεδόν παντού: όχι μόνο στην αρθρογραφία - πρόσφατη και παλιότερη - του ΑΛΦΑ, αλλά και σε φοιτητικές ανακοινώσεις, αριστερές προκηρύξεις, αντιεθνικιστικές παρεμβάσεις, αναρχικές συνελεύσεις ή ακόμη και σε ακροδεξιές φυλλάδες. Καμιά φορά -σπανιότερα όμως- και στον αστικό τύπο. Ανάλογα με την περίοδο και τον προσανατολισμό της ανάλυσης, τα πετρέλαια χρησιμοποιούν για την ερμηνεία, είτε της σύγκρουσης των δύο κρατών, είτε της απόπειρας προσέγγισης του κεφαλαίου από τις δυο πλευρές του Αιγαίου με κοινά επιχειρηματικά σχέδια. Σε κάθε περίπτωση εμπλουτίζουν τα σχετικά κείμενα με την απαραίτητη αναφορά στο οικονομικό πεδίο, δίνοντας την αντίστοιχη βαρύτητα στην αξιολόγηση της γεωπολιτικής σύγκρουσης των δύο κρατών.

Άδικα θα ψάξει όμως κανείς για μια πιο συγκεκριμένη αναφορά. Το μόνο βέβαιο από το σύνολο των προκηρύξεων και των κειμένων που βγήκαν από τη Μεταπολίτευση μέχρι σήμερα, είναι ότι τα μυθικά αυτά κοιτάσματα εντοπίζονται κάπου στα διεθνή ύδατα του Αιγαίου, καθώς η ύπαρξή τους εγείρει θέμα ελληνοτουρκικής διαμάχης. Από τη Σαμοθράκη μέχρι την Κύπρο: η απόσταση είναι όμως το ίδιο μεγάλη όσο και των σχετικών αναφορών από την πραγματικότητα. Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή...

Πετρέλαιο über alles...

Κατά την εξέλιξη της βιομηχανικής επανάστασης και συγκεκριμένα από τα τέλη του 19ου αιώνα, το πετρέλαιο άρχισε σταδιακά να εκτοπίζει τον άνθρακα σαν κύρια πηγή καυσίμου. Καθώς αναδύονται τα νέα -εθνικά και όχι μόνο- κράτη, ξεσπούν εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα και η αποικιοκρατία αντικαθίσταται από τις πιο δυναμικές σχέσεις του ιμπεριαλισμού, οι πλουτοπαραγωγικοί πόροι του Τρίτου Κόσμου και η εκμετάλλευσή τους μπαίνουν στο επίκεντρο της διαμάχης σε πολλές περιοχές του πλανήτη. Ανάμεσά τους το πετρέλαιο κατέχει τον πιο κεντρικό ρόλο. Συνοριακές γραμμές στη Μέση Ανατολή και στην Αφρική χαράσσονται με γνώμονα τα κοιτάσματα του πετρελαίου και τα συμφέροντα των αντίστοιχων πολυεθνικών: το μοίρασμα του κόσμου ήταν, σε πολλές περιπτώσεις, το αποτέλεσμα μιας σύγκρουσης για το πετρέλαιο.

Η κατάσταση παγιώνεται μετά το τέλος του δεύτερου παγκόσμιου πολέμου και την κυριαρχία των δύο μεγάλων πολιτικοστρατιωτικών μπλοκ. Παρόλο που, τόσο η ΕΣΣΔ, όσο και οι ΗΠΑ, είναι απόλυτα αυτόνομες στην κάλυψη των πετρελαϊκών τους αναγκών (με τα κοιτάσματα στον Καύκασο και στη Σιβηρία από τη μια, στην Αλάσκα από την άλλη), το πετρέλαιο του Τρίτου Κόσμου βρίσκεται στο κέντρο του γεωπολιτικού τους ανταγωνισμού. Καθώς ο έλεγχος των παγκόσμιων πετρελαϊκών κοιτασμάτων ισοδυναμεί με τον πολιτικό έλεγχο και την εξάρτηση, όχι μόνο των συμμάχων τους, αλλά συνολικά της παγκόσμιας οικονομίας, η Μέση Ανατολή και η Αφρική εξελίσσονται στα πιο θερμά σημεία του ψυχρού πολέμου. Η ανεξαρτησία της Αλγερίας το 1956 από τη Γαλλία και η κρίση της Λιβύης το αποδεικνύουν με τον καλύτερο τρόπο.

Η κατάρρευση του σοβιετικού μπλοκ σηματοδότησε την έναρξη και νέων πολέμων -και θυμάτων- για το πετρέλαιο, καθώς η καινούρια ισορροπία δυνάμεων άλλαξε το γεωπολιτικό σκηνικό. Ο πόλεμος με το Ιράκ το 1991 δεν ήταν ο μόνος, απλά ο πιο εκτεταμένος και ανθρωποβόρος. Η επέμβαση του ρωσικού στρατού στην Τσετσενία, στη Γεωργία και στο Αζερμπαϊτζάν, οι βέψεις της Τουρκίας για τα πετρέλαια της Μοσσούλης -που πυροδοτούν, ανάμεσα στα άλλα, και την γενοκτονία των Κούρδων- και η έξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού για τον έλεγχο των δρόμων του πετρελαίου, είναι μερικά μόνο από τα αποτελέσματα της ανατροπής του γεωπολιτικού σκηνικού. Αν σ' αυτά προ-

σθεθούν η διαμάχη μεταξύ Κίνας, Κορέας, Ιαπωνίας, Ταϊβάν, Βιετνάμ και Φιλιππίνων για τα κοιτάσματα πετρελαίου στην θάλασσα της Κίνας και στον Ειρηνικό, οι περσινές στρατιωτικές συγκρούσεις ανάμεσα στο Περσικό και στον Ισμημερινό, ο ξεριζωμός των ιθαγενών πληθυσμών στη Βραζιλία και τη Βολιβία για τα πετρέλαια του Αμαζονίου και η γενοκτονία κατά της φυλής των Ογκόνι με διαταγή της Shell στη Νιγηρία, θα σχηματιστεί μια αρκετά συνολική εικόνα για τους πολέμους του πετρελαίου -τους πρόσφατους και τους μελλοντικούς.

Η καταλυτική σημασία των πετρελαϊκών κρίσεων

Οι δύο απανωτές πετρελαϊκές κρίσεις, το 1972 και το '74, στάθηκαν καθοριστικές για τις διεθνείς εξελίξεις. Η εκτόξευση της τιμής του στα 40 δολάρια ανά βαρέλι (σήμερα είναι μόλις 12\$/βαρέλι) έριξε σε

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΟ ΠΕΤΡΕΛΑΙΟ...

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΥΘΟΥΣ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

χρόνια ύφεση την παγκόσμια οικονομία και εκτόξευσε στα ύψη τα χρέη του Τρίτου Κόσμου, ενισχύοντας τη θέση και την δύναμη των πολυεθνικών. Σαν δευτερογενείς εξελίξεις, επιτάχυνε μια σειρά αλλαγές, όπως τον σχηματισμό και τη διεύρυνση της ΕΟΚ, αλλά σε πολλές περιπτώσεις και τους διακρατικούς ανταγωνισμούς. Το τελευταίο έγινε ιδιαίτερα αισθητό και στην ελληνοτουρκική σύγκρουση.

Στα μέσα της δεκαετίας του '70, οι περισσότερες κυβερνήσεις έχουν καταληφθεί από πανικό. Βρίσκονται στη δίνη, όχι μόνο της πετρελαϊκής κρίσης και της τεράστιας ύφεσης, αλλά και κάτω από τον εφιάλτη ότι τα παγκόσμια αποθέματα υδρογονανθράκων περιορίζονται: οι εκτιμήσεις αρκετών τεχνοκρατών συγκλίνουν στην υπόθεση ότι η εξάντλησή τους θα έχει ολοκληρωθεί λίγο πριν ή λίγο μετά το 2000. Με δύο λόγια, κυριαρχεί η αντίληψη ότι η παγκόσμια οικονομία και οι κοινωνίες θα βρίσκονται συνέχεια όμηροι μιας ολόενα και μεγαλύτερης πετρελαϊκής κρίσης. Την θέση αυτή την ενισχύουν με ανεξάρτητες αναλύσεις, τόσο το πυρηνικό λάμπι, όσο και το ιδιαίτερα ανεπτυγμένο οικολογικό κίνημα της περιόδου εκείνης. Μόνο προς τα τέλη της δεκαετίας, με την εντατικοποίηση της έρευνας για νέα κοιτάσματα, θα αποδειχτεί τελεσίδικα ότι υπάρχει επάρκεια υδρογονανθράκων τουλάχιστον μέχρι το δεύτερο μισό του 21ου αιώνα.

Η υψηλή τιμή του πετρελαίου και οι οικονομικοτεχνικές αναλύσεις εκείνης της περιόδου για σταθερή έλλειψη του μαύρου χρυσού, προκαλούν ένα κύμα επενδύσεων στον τομέα της ενέργειας. Ήπιες και ανανεώσιμες μορφές ενέργειας, πυρηνική βιομηχανία και άνθρακας απορροφούν σημαντικά ποσά, το μεγαλύτερο μέρος όμως διατίθεται στην έρευνα και στις επενδύσεις για πετρέλαιο. Οι υψηλές τιμές κάνουν να φαίνονται αποδοτικές ακόμη και οριακές εκμεταλλεύσεις μικρών κοιτασμάτων, με χαμηλή ποιότητα της πρώτης ύ-

λης (αργό πετρέλαιο με υψηλή περιεκτικότητα σε ανόργανες προσμίξεις). Το 1976, το τουρκικό σειсмоγραφικό σκάφος "Χόρα" επιχειρεί να κάνει έρευνα για εντοπισμό πιθανών πετρελαιοφόρων περαιοχών στα διεθνή ύδατα του Αιγαίου. Ξεσπάει (μία ακόμη) ελληνοτουρκική κρίση, οι στρατοί των δύο κρατών βρίσκονται σε ετοιμότητα, ενώ ο τότε αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης, Ανδρέας Παπανδρέου, κραυγάζει από το βήμα της Βουλής: "Βυθίσατε το Χόρα"...

Για το πετρέλαιο και πέρα απ' αυτό...

Η έξοδος του "Χόρα" σε μια περίοδο που οι αναμνήσεις από τις δύο πετρελαϊκές κρίσεις είναι ακόμη νωπές, καλλιεργούν την πεποίθηση στην ελληνική κοινωνία - και τη βεβαιότητα στο ελληνικό λεγόμενο επαναστατικό κίνημα- ότι στο Αιγαίο υπάρχει πετρέλαιο. Το πολεμικό κλίμα των τεταμένων ελληνοτουρκικών σχέσεων της δεκαετίας του '70, κάνει εύκολη την καλλιέργεια τέτοιων μύθων. Πολύ περισσότερο, το γεγονός ότι συνολικά ο ελλαδικός χώρος διαθέτει αξιόλογο ορυκτό πλούτο και ότι σε μεγάλο βαθμό η ανάπτυξη της βαρειάς βιομηχανίας συνδέθηκε με την ανάπτυξη των μεταλλευτικών και μεταλλουργικών επιχειρήσεων, καθώς και με τη βιομηχανία των μη μεταλλικών ορυκτών. Το πετρέλαιο δεν αποτέλεσε εξάλλου τη μόνη φενακή. Προς τα τέλη της δεκαετίας του '70 και στις αρχές της δεκαετίας του '80, οι εφημερίδες θα ανακαλύψουν τεράστια αποθέματα ουρανίου και μεγάλα κοιτάσματα χρυσού στη Βόρεια Ελλάδα. Και ενώ είναι άγνωστο τι γίνεται με το ουράνιο, πάντως οι εναποθέσεις χρυσού στην Ολυμπιάδα Χαλκιδικής και τα δύο μικρά κοιτάσματα πετρελαίου του Πρίνου, απέχουν πολύ από τις προ εικοσαετίας πρωτοσέλιδες θριαμβολογίες για το πετρέλαιο στο Αιγαίο και για τον "χρυσό του Φιλίππου". Όλα τα παραπάνω πάντως, δεν αποτελούν παρά το περιτύλιγμα του μύθου, τα πλαίσια πάνω στα οποία αναπτύχθηκε μια ολόκληρη παραφιλολογία. Γιατί οι πραγματικές αιτίες είναι διαφορετικές...

...τα προβλήματα της υφαλοκρηπίδας...

Άσχετα με το γεγονός ότι καμιά συστηματική έρευνα για υδρογονάνθρακες -πέρα από τον Πρίνο- δεν έχει γίνει στην ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου, κάποιες προκαταρκτικές μελέτες δίνουν μικρές ενδείξεις για την πιθανότητα ύπαρξης πετρελαίου, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι μπορεί -αν υπάρχει- να είναι και οικονομικά συμφέρουσα η εκμετάλλευσή του. Η πιθανότητα ύπαρξης πετρελαίου στα διεθνή ύδατα του Αιγαίου πάντως, κέντρισε περισσότερο τα στρατιωτικά επιτελεία και τα υπουργεία Εξωτερικών της Ελλάδας και της Τουρκίας, παρά τα αντίστοιχα υπουργεία Βιομηχανίας και Τεχνολογίας. Η αιτία είναι προφανής...

Η διαμάχη για το Αιγαίο δεν σχετίζεται με την ύπαρξη ή όχι πετρελαίου. Το ζήτημα κλειδί από κάθε άποψη -στρατιωτική, πολιτική, οικονομική- είναι αυτό των 12 μιλίων, κυρίως στην ελληνοτουρκική σύγκρουση και μόνιμα στο επίκεντρο των επιμέρους προβλημάτων που ανακύπτουν κάθε στιγμή -από την Ίμια, μέχρι τις εξόδους του "Σισμίκ". Στην πολύπλοκη κατάσταση που έχει διαμορφωθεί, το ελληνικό κράτος διαθέτει θαλάσσια χωρικά ύδατα πλάτους 6 μιλίων και επικυριαρχία στον αέρα πλάτους 10 μιλίων. Με βάση και τις παλιότερες διεθνείς συμφωνίες και το νέο Δίκαιο της Θάλασσας που κυρώθηκε πέρυσι, απαιτεί επικράτεια στην θάλασσα και στον αέρα πλάτους 12 μιλίων. Η Τουρκία αντιδρά, γιατί οποιαδήποτε επέκταση των χωρικών υδάτων του ελληνικού κράτους θα μετατρέψει το Αιγαίο ουσιαστικά σε ελληνική επικράτεια, εξαφανίζοντας τα διεθνή ύδατα, δεδομένου του πλήθους των ελληνικών νησιών. Χαρακτηρίζει μια τέτοια κίνηση σαν casus belli -αιτία πολέμου- και αντιπροτείνει μια κοινή συνεκμετάλλευση των διεθνών υδάτων. Κάτι τέτοιο θα σήμαινε ότι το ελληνικό κράτος α-

ποδέχεται σαν μόνιμη την ζώνη των 6 μιλίων και την συγκυριαρχία στο Αιγαίο. Το αποτέλεσμα της καταπληκτικής αυτής αντιπαράθεσης είναι η δημιουργία δύο από τους πιο καλά εξοπλισμένους στρατούς του κόσμου. Και βέβαια τα γνωστά σήριαλ στις εφημερίδες και τους τηλεοπτικούς σταθμούς τα τελευταία είκοσι-τριάντα χρόνια.

Η ύπαρξη ικανών κοιτασμάτων πετρελαίου στον χώρο του Αιγαίου θα απέβαινε καθοριστική στην ελληνοτουρκική σύγκρουση. Θα μπορούσε να προκαλέσει το ενδιαφέρον των πολυεθνικών πετρελαϊκών εταιρειών, την παρέμβαση των ενδιαφερόμενων κρατών -κυρίως των ΗΠΑ- τη συνακόλουθη διεθνοποίηση του προβλήματος και την επίλυσή του προς όφελος της μιας ή της άλλης πλευράς. Πάνω σ' αυτό το σενάριο, τα δύο κράτη προσπάθησαν να κάνουν τους διπλωματικούς ελιγμούς τους, γεννώντας τον μύθο των πετρελαίων του Αιγαίου. Και άσχετα με το γεγονός ότι καμιά επιβεβαίωση δεν υπάρχει για την ύπαρξη πετρελαίου στο Αιγαίο, αν ποτέ το παραμύθι αποδειχτεί πραγματικότητα, άσχημες μέρες θα ξημερώσουν για τις κοινωνίες και από τις δυο πλευρές...

...και ο πραγματικός πόλεμος του πετρελαίου

Τελικά, ακόμη και να υπήρχε πετρέλαιο, ελάχιστα θα πρόσθετε στη στρατηγική σημασία του Αιγαίου. Πόσο εκτεταμένα, εξάλλου, θα μπορούσαν να αποδειχτούν οποιαδήποτε κοιτάσματα περιορίζονται στον μικρό χώρο των διεθνών υδάτων και δεν επεκτείνονται στα χωρικά ύδατα ή στο έδαφος κάποιας από τις δύο χώρες; Το πραγματικό γεωπολιτικό βάρος του Αιγαίου βρίσκεται στην αξία του σαν εμπορικός δρόμος από το βορρά στο νότο και από την ανατολή στη δύση και αντίστροφα, και κυρίως σαν δρόμος διέλευσης των πετρελαίων της Καυκασίας. Πάνω στο τελευταίο, πολλά θα κριθούν από την χάραξη των αγωγών και τις τελικές διακρατικές συμφωνίες -ένα θέμα που εκτεταμένα έχει παρουσιαστεί από την εφημερίδα στο παρελθόν. Αυτός αποτελεί και τον μόνο πραγματικό πόλεμο για το πετρέλαιο που μαίνεται ανάμεσα στις δύο χώρες, ουσιαστική αιτία για την τωρινή όξυνση της ελληνοτουρκικής σύγκρουσης και καθοριστικό στοιχείο για την θέση των δύο κρατών στον 21ο αιώνα...

Αντί επιλόγου...

Αν κάτι έχει σημασία, δεν είναι το γεγονός ότι κομμάτια του λεγόμενου επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα θεώρησαν κάποιες στιγμές σαν κομβικό στην ανάλυσή τους την ύπαρξη πετρελαίου στο Αιγαίο. Ούτε έχει ιδιαίτερη σημασία να καταδειχτεί ότι πρόκειται για φενακή- θα μπορούσε να γίνει το ίδιο ή περισσότερο αποτελεσματικά με παράθεση σχετικών αποσπασμάτων από μελέτες από την βιβλιοθήκη του Τεχνικού Επιμελητηρίου Ελλάδας ή του Πολυτεχνείου.

Αυτό που έχει ιδιαίτερη σημασία είναι το γεγονός ότι το επίπεδο ενασχόλησης με ό,τι η εξουσία αποκαλεί "εθνικά ζητήματα" είναι ιδιαίτερα χαμηλό. Η θεωρία του πετρελαίου γεννήθηκε με τον ίδιο τρόπο που γεννήθηκε η θέση για την υπεράσπιση του Ιράκ στον πόλεμο του Κόλπου, με την ίδια ευκολία που (ανα)γεννήθηκε το τρελλόχαρτο σαν κινηματική πρακτική. Παρόλο που, ό,τι αποκαλείται ιστορικά επαναστατικό κίνημα στην Ελλάδα, έχει επανειλημμένα υπερθεματίσει -στις διαφορετικές του εκφράσεις και χρονικές στιγμές- για την κεντρικότητα του αντιιμπεριαλισμού και του αντιεθνικισμού στην θεώρησή του, αυτό δεν αποδείχτηκε ποτέ με μια ωριμότητα στην ανάλυση και στη δράση. Η πολυδιάσπαση και η σύγχυση εξακολουθούν να βρίσκουν γόνιμο έδαφος και η ευθύνη ανήκει συλλογικά σε όλους μας. Οι επόμενες κρίσεις θα μας βρουν για μια ακόμη φορά ανέτοιμους να τρέχουμε πίσω από τα γεγονότα. Δεν φτάνει όμως να καταγγέλει τον εθνικισμό σαν μηχανισμό υποταγής της κοινωνίας. Κάποτε μπορεί και να το συνειδητοποιήσουμε...